Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého rozšířeného senátu)

19. listopadu 2025*

„Hospodářská a měnová politika – Obezřetnostní dohled nad úvěrovými institucemi – Směrnice 2013/36/EU – Nařízení (EU) č. 1024/2013 – Zvláštní úkoly v oblasti dohledu svěřené ECB – Posuzování nabývání kvalifikovaných účastí – Nesouhlas s nabytím kvalifikované účasti – Právo být vyslechnut – Pojem ‚kvalifikovaná účast' – Pověst a odborná způsobilost navrhovaného nabyvatele – Práva chráněná Listinou – Přiměřenost"

Ve věci T-366/23,

YH, zástupci: J. Lehnhardt, R. Hübner a A. Walter, advokáti,

žalobkyně,

proti

Evropské centrální bance (ECB), zástupci: E. Yoo, R. Bax a V. Hümpfner, jako zmocněnci,

žalované,

TRIBUNÁL (čtvrtý rozšířený senát),

během porad ve složení: R. da Silva Passos, předseda, N. Półtorak, I. Reine, T. Pynnä (zpravodajka) a H. Cassagnabère, soudci,

za soudní kancelář: A. Marghelis, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s přihlédnutím k písemným otázkám Tribunálu položeným žalobkyni a ECB a k jejich odpovědím došlým kanceláři Tribunálu dne 6. prosince 2024,

po jednání konaném dne 16. ledna 2025,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

1 Žalobou podanou na základě článku 263 SFEU se žalobkyně, YH, domáhá zrušení rozhodnutí Evropské centrální banky (ECB) ze dne 5. května 2023, jímž ECB vyjádřila nesouhlas s nabytím kvalifikované účasti ve společnostech M. M. Warburg & Co (AG & Co.) KGaA (dále jen „cílová společnost“), M. M. Warburg & CO Hypothekenbank AG (dále jen „cílová společnost Hyp“) a Marcard, Stein & Co AG (dále jen „cílová společnost MS“) (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Skutečnosti předcházející sporu

2 Cílovou společností je takzvaná „méně významná“ úvěrová instituce, nad níž přímo dohlíží Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (BaFin, Spolkový orgán dohledu nad finančními službami, Německo) a nepřímo ECB.

3 Cílová společnost patří rodině manžela žalobkyně. V roce 2013 si posledně uvedený přál zorganizovat převod své kapitálové účasti v cílové společnosti na své děti.

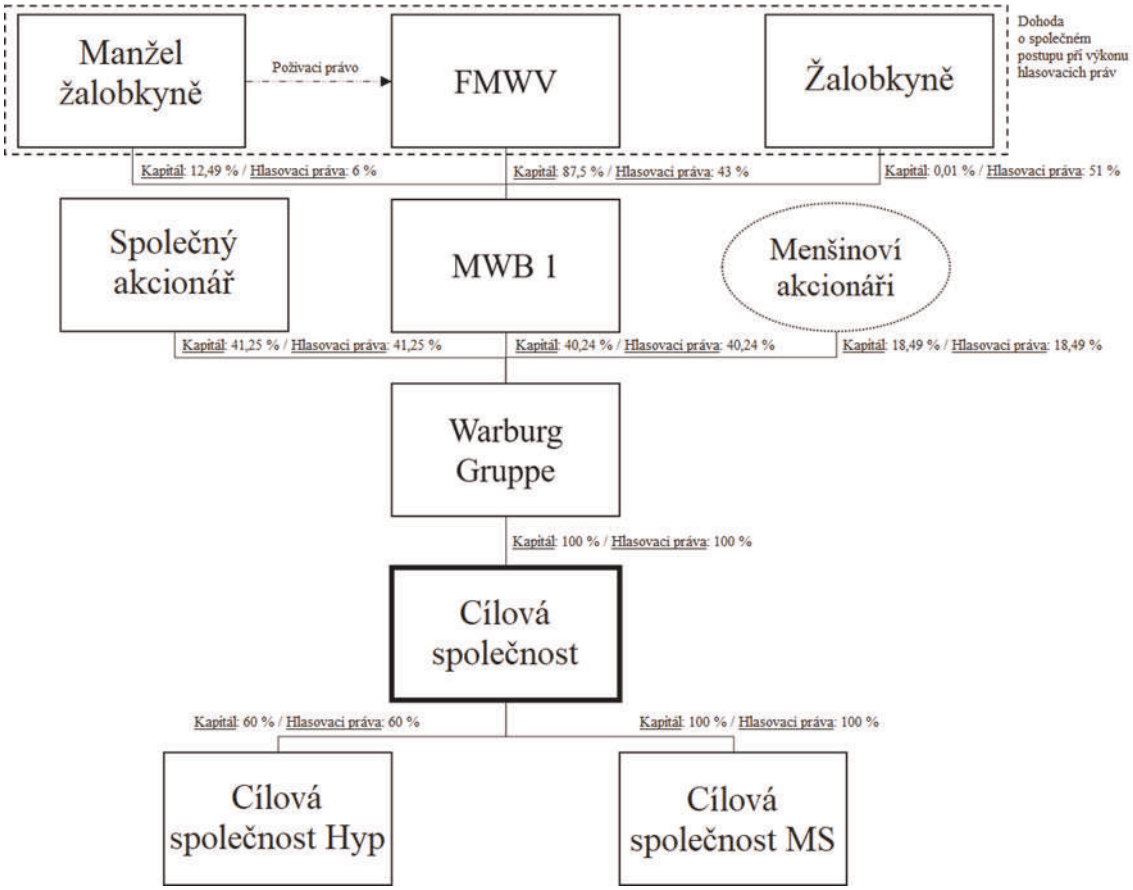
4 Za tímto účelem manžel žalobkyně v první řadě převedl 87,5 % kapitálu společnosti 1. Max Warburg Beteiligungsgesellschaft mbH (dále jen „MWB 1“) na společnost Familie Max Warburg Vermögensverwaltung KG (dále jen „FMWV“) ve prospěch svých dětí. Ponechal si 12,5 % zbývajícího kapitálu společnosti MWB 1, a zejména přednostní akcii, která mu propůjčuje 51 % hlasovacích práv ve společnosti MWB 1. Společnost FMWV a manžel žalobkyně se zavázali vykonávat svá hlasovací práva jednotným způsobem (dále jen „dohoda o společném postupu“) a posledně uvedený má k podílům převedeným na společnost FMWV doživotně požívací právo.

5 Společnost MWB 1 vlastní 40,24 % kapitálu finanční holdingové společnosti obezřetnostní skupiny MMWarburg & CO, tedy společnost MMWarburg & CO Gruppe GmbH (dále jen „Warburg Gruppe“). Warburg Gruppe je rovněž vlastněna jiným většinovým akcionářem ze 41,25 %, jakož i sedmi menšinovými akcionáři, včetně rodinných příslušníků manžela žalobkyně.

6 Warburg Gruppe vlastní 100 % kapitálu cílové společnosti, která sama v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí vlastnila 100 % kapitálu cílové společnosti MS a 60 % kapitálu cílové společnosti Hyp, které jsou rovněž úvěrovými institucemi. Cílová společnost Hyp byla prodána dne 3. listopadu 2022, přičemž tento prodej nabyl účinnosti dne 1. června 2023.

7 Prostřednictvím Warburg Gruppe držela společnost MWB 1 nepřímou účast v cílové společnosti Hyp a cílové společnosti MS (dále jen společně „cílové společnosti“).

8 Ve druhé řadě měla žalobkyně obdržet přednostní akcii svého manžela a získat 0,01 % kapitálu společnosti MWB 1 a 51 % hlasovacích práv v této společnosti (dále jen „navrhované nabytí“). Měla se rovněž stát smluvní stranou dohody o společném postupu týkající se společnosti MWB 1. Její manžel si měl ponechat 12,49 % kapitálu společnosti MWB 1 a 6 % hlasovacích práv v této společnosti, zatímco společnost FMWV si měla v této společnosti ponechat 87,5 % kapitálu a 43 % zbývajících hlasovacích práv. Struktura navrhovaného nabytí je představena v následujícím schématu:

9 Provedení této druhé fáze bylo odloženo z důvodu vyšetřování vedeného německými orgány ohledně burzovních transakcí zvaných „com/ex“ uzavřených cílovou společností v letech 2007 až 2011, kdy byl manžel žalobkyně jejím generálním ředitelem. Při novém posouzení provedeném BaFin v roce 2019 v souvislosti s obviněním z daňového podvodu spáchaného manželem žalobkyně ve spojitosti s uvedenými burzovními transakcemi „com/ex“ se společnost MWB 1 dohodla s BaFin, že její hlasovací práva ve Warburg Gruppe budou vykonávána prostřednictvím dvou zástupců, kteří jsou ve funkci od února 2020.

10 Dne 12. listopadu 2021 oznámila žalobkyně navrhované nabytí orgánu BaFin na základě právní úpravy použitelné v oblasti kontroly kvalifikovaných účastí. Toto oznámení BaFin obdržel dne 16. listopadu 2021.

11 Dne 16. srpna 2022 potvrdil BaFin, že obdržel oznámení navrhovaného nabytí.

12 Dne 14. září 2022 požádal BaFin o doplňující informace o navrhovaném nabytí a požádal žalobkyni, aby předložila další dvě oznámení o nabytí nepřímé účasti v cílové společnosti MS a v cílové společnosti Hyp.

13 Žalobkyně na tyto žádosti odpověděla dne 29. září a 14. října 2022. Dne 12. prosince 2022 a 19. ledna 2023 podala rovněž oznámení týkající se v prvním případě cílové společnosti MS a v druhém případě cílové společnosti Hyp.

14 Dne 27. ledna 2023, aby mohl BaFin prohlásit oznámení navrhovaného nabytí za úplné, zaslal žalobkyni e-mail, ve kterém ji požádal, aby mu předala některé dokumenty a odpověděla na doplňující otázky.

15 E-mailem ze dne 1. února 2023 odpověděla žalobkyně na žádosti, které BaFin uvedl ve svém e-mailu ze dne 27. ledna 2023, a předala požadované dokumenty, které přiložila k e-mailu s upřesněním, že tyto dokumenty zasílá „předem e-mailem“. Na uvedené žádosti rovněž odpověděla dopisem.

16 Dne 3. února 2023 obdržel BaFin odpověď žalobkyně uvedenou v bodě 15 výše.

17 Dne 21. února 2023 potvrdil BaFin, že obdržel informace, na jejichž základě bylo oznámení úplné ke dni 3. února 2023. BaFin informoval žalobkyni, že lhůta pro posouzení v délce 60 pracovních dnů začala běžet dne 8. února 2023 a uplyne dne 5. května 2023.

18 Dne 3. dubna 2023 se žalobkyně a její právní zástupci setkali se zástupci ECB, včetně předsedy Rady dohledu, aby projednali obtíže vyvolané navrhovaným nabytím.

19 Dne 4. dubna 2023 navrhl BaFin ECB, aby navrhovanému nabytí nebránila.

20 Dne 5. dubna 2023 navrhla žalobkyně dopisem, že po dobu jednoho roku bude vykonávat hlasovací práva společnosti MWB 1 ve Warburg Gruppe společně s jedním ze dvou zástupců, aby rozptýlila obavy, které ECB vyjádřila na schůzce konané dne 3. dubna 2023. V odpověď na tento dopis předseda Rady dohledu ECB informoval dne 12. dubna 2023 žalobkyni, že brzy obdrží návrh rozhodnutí o nesouhlasu s navrhovaným nabytím.

21 Dne 12. dubna 2023 oznámila ECB žalobkyni návrh rozhodnutí, v němž vyjádřila nesouhlas s navrhovaným nabytím z důvodu, že nesplňuje zákonné požadavky pro nabytí kvalifikované účasti v úvěrové instituci. Žalobkyně podala žádost o nahlédnutí do spisu, jakož i žádost o prodloužení lhůty pro předložení vyjádření. Dne 14. dubna 2023 ECB těmto žádostem vyhověla.

22 Dne 21. dubna 2023 předložila žalobkyně k uvedenému návrhu rozhodnutí své vyjádření.

23 E-mailem ze dne 5. května 2023 oznámila ECB žalobkyni napadené rozhodnutí, které věcně potvrzuje její návrh rozhodnutí uvedený v bodě 21 výše. Poté, co ECB dospěla k závěru, že žalobkyně prostřednictvím společnosti MWB 1 nabyla kvalifikovanou účast v cílové společnosti ve výši 100 % hlasovacích práv a 100 % kapitálu, uvedla důvody, proč má za to, že žalobkyně nesplňuje zákonná kritéria pro nabytí takové kvalifikované účasti. Zaprvé ECB měla za to, že žalobkyně nesplňuje požadavek pověsti, když konstatovala, že žalobkyně byla pod vlivem svého manžela, kterého orgán považoval za osobu bez dobré pověsti, a dále že neměla odpovídající odbornou způsobilost. Zadruhé ECB uvedla, že žalobkyně neměla finanční sílu potřebnou k poskytnutí kapitálu nezbytného pro cílovou společnost. Zatřetí ECB měla zejména za to, že navrhované nabytí neumožňuje účinný obezřetnostní dohled nad cílovou společností.

24 Dne 8. května 2023 po několika upomínkách učiněných ECB dne 5. května 2023, aby právní zástupce žalobkyně potvrdil řádné přijetí napadeného rozhodnutí, tento právní zástupce odpověděl ECB, přičemž zpochybnil platnost provedeného doručení.

25 E-mailem ze dne 12. května 2023 zopakovala žalobkyně své zpochybnění platnosti doručení napadeného rozhodnutí a požádala, aby jí bylo zasláno samostatné posouzení připomínek k návrhu rozhodnutí (dále jen „samostatné posouzení“) uvedené v napadeném rozhodnutí.

26 Dne 15. května 2023 zaslala ECB žalobkyni samostatné posouzení.

Návrhová žádání účastnic řízení

27 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí;

– uložil ECB náhradu nákladů řízení.

28 ECB navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

29 Žalobkyně vznáší sedm žalobních důvodů, z nichž první vychází z porušení pravidel postupu posuzování kvalifikovaných účastí, druhý z porušení práva být vyslechnuta a povinnosti uvést odůvodnění, třetí z nepřezkoumání relevantních skutečností a porušení povinnosti přijmout rozhodnutí pouze na dostatečně pevném skutkovém základě, čtvrtý z toho, že ECB nesprávně vyložila a použila pojem „kvalifikovaná účast“, pátý z toho, že ECB nesprávně vyložila a uplatnila kritéria pro posouzení navrhovaného nabyvatele, šestý z porušení Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a sedmý z porušení zásady proporcionality.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení pravidel postupu posuzování kvalifikovaných účastí

30 Žalobkyně rozdělila první žalobní důvod na tři části, z nichž první vychází z neexistence potvrzení o přijetí oznámení navrhovaného nabytí, druhá z nedoručení napadeného rozhodnutí a třetí z uplynutí lhůty pro posouzení.

K první části, vycházející z neexistence potvrzení o přijetí oznámení navrhovaného nabytí

31 Žalobkyně tvrdí, že podle čl. 22 odst. 2 prvního pododstavce směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. 2013, L 176, s. 338, dále jen „směrnice CRD IV“) a § 2c odst. 1 deváté věty Gesetz über das Kreditwesen (Kreditwesengesetz, zákon o bankovnictví) ve znění zveřejněném dne 9. září 1998 (BGBl. 1998 I, s. 2776) ve znění zákona ze dne 22. února 2023 (BGBl. 2023 I Nr. 51) (dále jen „KWG“), který ho provedl, BaFin a ECB měly potvrdit přijetí oznámení navrhovaného nabytí do dvou pracovních dnů, tedy do

19. listopadu 2021. V projednávané věci BaFin údajně nechal uplynout lhůtu osmi měsíců, než si vyžádal doplňující informace, a přijetí úplného oznámení tak potvrdil až 21. února 2023 se zpětným účinkem od 8. února 2023.

32 Žalobkyně tvrdí, že lhůta dvou pracovních dnů musí začít běžet od oznámení navrhovaného nabytí bez ohledu na to, zda je toto oznámení úplné. Toto kritérium úplnosti není obsaženo v čl. 22 odst. 2 prvním pododstavci směrnice CRD IV, který odkazuje pouze na oznámení uvedené v čl. 22 odst. 1 uvedené směrnice, aniž uvádí všechny dokumenty požadované pro účely posouzení. Tatáž směrnice kromě toho zakazuje členským státům, aby pro oznámení ukládaly přísnější požadavky, než jsou požadavky, které sama stanoví. Ustanovení § 2c odst. 1 deváté věty KWG musí být tak vykládáno v tomto smyslu, a nemůže tedy vyžadovat úplnost oznámení, aby mohla začít běžet lhůta dvou pracovních dnů, jak potvrzuje odstavec 9.2 společných obecných pokynů Evropského orgánu pro bankovnictví (EBA), Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění (EIOPA) a Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy (ESMA) k obezřetnostnímu posuzování nabývání nebo zvyšování kvalifikovaných účastí ve finančním sektoru, zveřejněné dne 20. prosince 2016 (JC/GL/2016/01, dále jen „společné obecné pokyny“).

33 Žalobkyně se kromě toho domnívá, že tento výklad je v souladu se zvláštními pravidly upravujícími žádosti o doplňující informace, jejichž cílem je zabránit neodůvodněným průtahům ze strany příslušných orgánů v souladu se zásadou právní jistoty. Tento výklad upřednostňuje navrhované nabyvatele před značnými zpožděními oznámeného návrhu nabytí v souladu s cíli stanovenými jak ve směrnici CRD IV, tak v nařízení ECB (EU) č. 468/2014 ze dne 16. dubna 2014, kterým se stanoví rámec spolupráce ECB s vnitrostátními příslušnými orgány a vnitrostátními pověřenými orgány v rámci jednotného mechanismu dohledu (Úř. věst. 2014, L 141, s. 1, dále jen „nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu“).

34 Žalobkyně nakonec tvrdí, že účinnost obezřetnostního dohledu není zpochybněna výkladem, který zastává, neboť příslušné orgány mohly vyjádřit nesouhlas s nabytím, kdyby informace poskytnuté navrhovaným nabyvatelem byly neúplné. Tento výklad by rovněž nevedl ke zvýšené pracovní zátěži pro příslušné orgány. Žalobkyně má za to, že příslušné orgány musí dodržovat jasná pravidla týkající se lhůt stanovená v rámci kontroly kvalifikovaných účastí, jinak by tyto orgány mohly své rozhodnutí neomezeně odkládat. Žalobkyně z toho vyvozuje, že oznámení by mělo být považováno za úplné, pokud příslušný orgán neodpoví ve stanovené lhůtě dvou pracovních dnů.

35 ECB argumenty žalobkyně zpochybňuje.

36 Úvodem je třeba připomenout, že podle čl. 4 odst. 1 písm. c) nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se ECB svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. 2013, L 287, s. 63, dále jen „nařízení o jednotném mechanismu dohledu“) ve spojení s čl. 15 odst. 3 téhož nařízení a s článkem 87 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu, má ECB výlučnou pravomoc rozhodnout, zda navrhované nabytí povolí, a to na konci postupu stanoveného zejména v článku 15 nařízení o jednotném mechanismu dohledu, jakož i v článcích 85 a 86 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2018, Berlusconi a Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, bod 54).

37 Kromě toho v rámci vztahů řídících se zásadou loajální spolupráce podle čl. 6 odst. 2 nařízení o jednotném mechanismu dohledu mají vnitrostátní orgány, jak vyplývá z tohoto ustanovení, čl. 15 odst. 1 a 2 téhož nařízení a článků 85 a 86 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu, za úkol registrovat žádosti o povolení, poskytovat pomoc ECB, která má jako jediná rozhodovací pravomoc, tím, že ECB poskytnou zejména všechny informace nezbytné pro plnění jejích úkolů, posoudí uvedené žádosti a následně předloží ECB návrh rozhodnutí, kterým není posledně zmíněný orgán vázán (rozsudek ze dne 19. prosince 2018, Berlusconi a Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, bod 55).

38 Je tedy na soudu Evropské unie, aby na základě své výlučné pravomoci k přezkumu legality unijních aktů podle článku 263 SFEU rozhodl o legalitě konečného rozhodnutí přijatého ECB a k zajištění účinné soudní ochrany zúčastněných přezkoumal případné vady, kterými jsou stiženy přípravné akty nebo návrhy vnitrostátních orgánů, jimiž by mohla být dotčena platnost tohoto konečného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2018, Berlusconi a Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, bod 44).

39 Podle čl. 22 odst. 1 směrnice CRD IV členské státy stanoví, že navrhovaný nabyvatel musí písemně a v předstihu před tímto nabytím oznámit příslušným orgánům dané úvěrové instituce, ve které zamýšlí nabýt nebo zvýšit kvalifikovanou účast, výši své zamýšlené účasti a příslušné informace, jak je upřesněno v souladu s čl. 23 odst. 4 uvedené směrnice. Článek 22 odst. 2 téže směrnice stanoví, že příslušné orgány obratem a v každém případě do dvou pracovních dnů od obdržení oznámení písemně potvrdí jeho přijetí navrhovanému nabyvateli. Disponují lhůtou nejvýše 60 pracovních dnů počínaje dnem písemného potvrzení o přijetí oznámení a všech dokumentů, které mají být podle požadavku členského státu k oznámení přiloženy na základě seznamu uvedeného v čl. 23 odst. 4 směrnice CRD IV.

40 Článek 23 odst. 4 směrnice CRD IV stanoví, že členské státy zveřejní seznam informací, jež jsou nutné k provedení posouzení a jež je třeba poskytnout příslušným orgánům spolu s oznámením uvedeným v čl. 22 odst. 1 téže směrnice.

41 Článek 22 odst. 1 a 2 a čl. 23 odst. 4 směrnice CRD IV byly do německého práva provedeny § 2c odst. 1 a 1a KWG.

42 Podle § 2c odst. 1 druhé věty KWG musí navrhovaný nabyvatel ve svém oznámení uvést skutečnosti a dokumenty, které jsou relevantní pro zjištění rozsahu účasti a podstatného vlivu, pro posouzení jeho spolehlivosti a pro posouzení dalších důvodů pro nesouhlas uvedených v § 2c odst. 1b první věty KWG, které musí být upřesněny usnesením v souladu s § 24 odst. 4 KWG, a dále osoby a podniky, od kterých zamýšlejí příslušné podíly nabýt.

43 Podle § 2c odst. 1 deváté věty KWG musí BaFin následně osobě podléhající povinnosti oznámení písemně potvrdit přijetí úplného oznámení, a to neprodleně, nejpozději však do dvou pracovních dnů od jeho obdržení.

44 Ustanovení § 2c odst. 1a první věty KWG stanoví, že BaFin má na provedení svého posouzení lhůtu 60 pracovních dnů počínaje dnem písemného potvrzení o přijetí úplného oznámení. V § 2c odst. 1a druhé větě KWG je upřesněno, že v potvrzení o přijetí vystaveném BaFin musí být uvedeno datum, ke kterému končí lhůta pro posouzení.

45 Ze znění německých ustanovení citovaných v bodech 42 až 44 výše vyplývá, že BaFin neprodleně a nejpozději do dvou pracovních dnů od obdržení úplného oznámení potvrdí jeho přijetí a že lhůta pro posouzení v délce 60 pracovních dnů běží pouze ode dne vydání tohoto potvrzení o přijetí, ve kterém musí být uvedeno datum, kdy končí lhůta pro posouzení.

46 Kromě toho je třeba zdůraznit, že za účelem harmonizace postupů členských států přijaly evropské orgány dohledu v roce 2016 společné obecné pokyny.

47 Pokud jde o bankovní instituce, právním základem společných obecných pokynů je čl. 16 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (EBA), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/78/ES (Úř. věst. 2010, L 331, s. 12), podle kterého EBA s cílem zavést jednotné, účinné a efektivní postupy dohledu v rámci Evropského systému dohledu nad finančním trhem (ESFS) a zajistit společné, důsledné a jednotné uplatňování práva Unie vydává obecné pokyny a doporučení určená příslušným orgánům či finančním institucím.

48 I když jsou společné obecné pokyny nezávaznými právními akty, z čl. 16 odst. 3 nařízení č. 1093/2010 vyplývá, že příslušné orgány a finanční instituce vynaloží veškeré úsilí, aby se jimi řídily (stanovisko generálního advokáta M. Campos Sánchez-Bordony ve věci Berlusconi a Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:502, body 84 a 85). Toto ustanovení nicméně upřesňuje, že tyto orgány potvrdí, zda se těmito obecnými pokyny řídí nebo hodlají řídit, a pokud tomu tak není, informují o svém rozhodnutí EBA a uvedou své důvody (rozsudek ze dne 15. července 2021, FBF, C-911/19, EU:C:2021:599, bod 43). ECB se tak zavázala k dodržování těchto společných obecných pokynů, jak upřesnila ve svých písemnostech. Kromě toho bylo upřesněno, že BaFin vyjádřil úmysl řídit se společnými obecnými pokyny.

49 Odstavec 9.1 společných obecných pokynů přebírá zásadu, podle níž příslušné orgány obratem a v každém případě do dvou pracovních dnů od obdržení oznámení písemně potvrdí jejich přijetí navrhovanému nabyvateli. Odstavec 9.2 společných obecných pokynů, kterého se žalobkyně sama dovolává v rámci první části svého prvního žalobního důvodu, upřesňuje, že potvrzení o přijetí musí být vydáno ve lhůtě dvou pracovních dnů bez ohledu na to, zda je oznámení úplné. Tento odstavec totiž stanoví, že v případě neúplného oznámení musí příslušný orgán potvrdit přijetí do dvou pracovních dnů a v přiměřené lhůtě sdělit navrhovanému nabyvateli chybějící informace.

50 Neúplné oznámení však nemá význam ani účinky úplného oznámení, které je zmíněno v bodě 9.1 společných obecných pokynů. Z druhé věty téhož odstavce vyplývá, že oznámení bude považováno za úplné pouze tehdy, jestliže bude obsahovat všechny informace požadované dotyčným členským státem. Třetí věta uvedeného odstavce mimo jiné uvádí, že potvrzení o přijetí představuje výlučně procesní úkon týkající se formální úplnosti oznámení a má za následek spuštění lhůty 60 pracovních dnů pro obezřetnostní posouzení a neznamená, že orgán dohledu cílové banky důkladně prozkoumal poskytnutou dokumentaci.

51 Tyto pokyny přitom tím, že stanoví, že potvrzení o přijetí může mít za následek, že lhůta pro posouzení v délce 60 pracovních dnů začne běžet pouze za podmínky, že oznámení je úplné, pouze připomínají pravidlo stanovené v čl. 22 odst. 1 a 2 směrnice CRD IV, podle kterého lhůta 60 pracovních dnů začíná běžet až poté, co příslušný orgán obdrží oznámení spolu se „vše[mi] dokument[y], které mají být podle požadavku členského státu [...] přiloženy“, a poté, co příslušný orgán potvrdí jejich přijetí do dvou pracovních dnů od tohoto přijetí.

52 Z výše uvedeného vyplývá, zaprvé že oznámení, které je neúplné, nemá za následek, že začne běžet lhůta 60 pracovních dnů stanovená v čl. 22 odst. 2 směrnice CRD IV, zadruhé že pokud je oznámení neúplné, není příslušný orgán povinen určit chybějící informace v potvrzení o přijetí neúplného oznámení, ale musí tak učinit pouze v přiměřené lhůtě, a zatřetí lhůta pro posouzení v délce 60 pracovních dnů začíná běžet ode dne písemného potvrzení o přijetí úplného oznámení, jak ostatně stanoví § 2c odst. 1a KWG.

53 Žalobkyně však v podstatě tvrdí, že BaFin tím, že nepotvrdil přijetí oznámení ze dne 12. listopadu 2021 a neposkytl jí v přiměřené lhůtě seznam chybějících informací, neoprávněně odložil posouzení navrhovaného nabytí, které měla provést ECB.

54 V tomto ohledu je třeba uvést, že ze skutečností obsažených ve spise vyplývá, že BaFin reagoval na oznámení ze dne 12. listopadu 2021 až o devět měsíců později, tedy po uplynutí relativně dlouhé doby. Tato okolnost ve skutečnosti zpozdila skutečné zahájení posuzování navrhovaného nabytí ze strany ECB.

55 Podle judikatury Tribunálu však může nedodržení pravidla závazné formy způsobit protiprávnost konečného rozhodnutí dotyčného orgánu pouze tehdy, je-li dostatečně podstatné a nepříznivě ovlivňuje právní a faktické postavení účastníka řízení, který se takové vady dovolává (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2022, Vialto Consulting v. Komise, T-537/18, nezveřejněný, EU:T:2022:852, bod 183 a citovaná judikatura).

56 V projednávané věci s ohledem na legislativní rámec uvedený v bodech 39 až 52 výše neměla skutečnost, že BaFin nevydal potvrzení o přijetí, když obdržel oznámení ze dne 12. listopadu 2021 v té době neúplné, vliv ani na obsah napadeného rozhodnutí, ani na lhůtu pro posouzení v délce 60 pracovních dnů.

57 Kromě toho je podle ECB devítiměsíční lhůta, kterou BaFin potřeboval k reakci na oznámení navrhovaného nabytí, vysvětlena skutečností, že až do telefonického rozhovoru s žalobkyní měl BaFin za to, že se oznámení žalobkyně týkalo pouze části projektu fúze Warburg Gruppe s cílovou společností.

58 V tomto ohledu Tribunál uvádí, že v okamžiku podání oznámení navrhovaného nabytí žalobkyně uvedla, že takové oznámení bylo provedeno „v souvislosti“ s návrhem fúze Warburg Gruppe s cílovou společností. Za takových okolností BaFin mohl mít platně za to, jak tvrdí ECB, že oznámení ze dne 12. listopadu 2021 mělo být analyzováno v širším kontextu jiného návrhu.

59 Je tedy třeba konstatovat, že žalobkyně neprokázala, v čem bylo nezaslání potvrzení o přijetí neúplného oznámení dostatečně podstatné. Neuplatňuje ani důkazy prokazující, že neexistence takového potvrzení mohla ovlivnit její právní a faktické postavení v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 55 výše.

60 Z toho vyplývá, že první část prvního žalobního důvodu musí být zamítnuta.

Ke třetí části, vycházející z uplynutí lhůty pro posouzení

61 Žalobkyně tvrdí, že podle čl. 22 odst. 2 a 6 směrnice CRD IV, tak jak byla provedena do německého práva, musí příslušný orgán provést své posouzení v pevné lhůtě nejvýše 60 pracovních dnů, pokud nebyla podána žádost o doplňující informace. Pokud příslušný orgán nevyjádří nesouhlas s navrhovaným nabytím, který mu byl v této lhůtě oznámen, považuje se tento návrh za schválený.

62 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že BaFin obdržel oznámení navrhovaného nabytí ze dne 12. listopadu 2021 dne 16. listopadu 2021, což mělo vést k tomu, že lhůta pro posouzení začala běžet dne 19. listopadu 2021.

63 Žalobkyně tvrdí, že uložení omezených lhůt příslušnému orgánu uděluje postupu posouzení jasnost a předvídatelnost a zároveň zajišťuje rychlé přijetí rozhodnutí.

64 Žalobkyně dodává, že podle článku 41 Listiny a přípravných dokumentů k provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/44/ES ze dne 5. září 2007, kterou se mění směrnice Rady 92/49/EHS a směrnice 2002/83/ES, 2004/39/ES, 2005/68/ES a 2006/48/ES, pokud jde o procesní pravidla a hodnoticí kritéria pro obezřetnostní posuzování nabývání a zvyšování účastí ve finančním sektoru (Úř. věst. 2007, L 247, s. 1) musí být § 2c odst. 1 devátá věta KWG vykládán v tom smyslu, že nezávisle na potvrzení úplnosti začíná lhůta pro posouzení běžet dva dny poté, co BanFin obdržel oznámení.

65 Zadruhé a podpůrně žalobkyně tvrdí, že s ohledem na potvrzení o přijetí ze dne 16. srpna 2022 učiněné BaFin měla lhůta pro posouzení začít běžet dne 19. srpna 2022.

66 Zatřetí, a ještě podpůrněji se žalobkyně domnívá, že jelikož poslední oznámení pro cílovou společnost MS a cílovou společnost Hyp předložila dne 19. ledna 2023, měla lhůta pro posouzení začít běžet i bez potvrzení o přijetí dne 23. ledna 2023. Vzhledem k tomu, že žádost BaFin o doplňující informace byla podána dne 27. ledna 2023, tedy po uplynutí povinné lhůty dvou pracovních dnů, lhůta pro posouzení měla uplynout nejpozději dne 19. dubna 2023.

67 Začtvrté BaFin nesprávně vypočítal lhůtu pro posouzení, když vycházel z předpokladu, že poslední informace od žalobkyně obdržel dne 3. února 2023, zatímco poslední požadované informace žalobkyně poskytla dne 1. února 2023. ECB není oprávněna tvrdit, že oznámení a doprovodné informace musí být předloženy v písemné formě, neboť tento postoj je nejen v rozporu se skutečností, že ECB sama volí elektronické prostředky oznámení, které považuje za vhodné, ale také právně chybný, neboť tento způsob oznámení není vyžadován ani článkem 22 směrnice CRD IV, ani § 2c odst. 1a KWG.

68 Žalobkyně dochází k závěru, že ECB během lhůty pro posouzení nevyjádřila nesouhlas s navrhovaným nabytím, takže se navrhované nabytí považuje za schválené.

69 ECB tvrzení žalobkyně zpochybňuje.

70 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 22 odst. 6 směrnice CRD IV stanoví, že pokud příslušné orgány nevyjádří písemně nesouhlas s navrhovaným nabytím ve lhůtě pro posouzení, považuje se navrhované nabytí za schválené.

71 Provedení tohoto ustanovení do německého práva je obsaženo v § 2c odst. 1b osmé větě KWG, který stanoví, že pokud orgán dohledu nevyjádří písemně nesouhlas s navrhovaným nabytím nebo zvýšením účasti ve lhůtě pro posouzení, může být nabytí nebo zvýšení účasti provedeno.

72 Jak vyplývá z přezkumu první části prvního žalobního důvodu, lhůta pro posouzení v délce 60 pracovních dnů začíná běžet až od potvrzení o přijetí úplného oznámení (viz bod 45 výše).

73 Kromě toho z čl. 22 odst. 1 směrnice CRD IV vyplývá, že oznámení kvalifikované účasti musí být učiněno písemně, aniž uvedené ustanovení tuto písemnou formu definuje. V německém právu pak § 2c odst. 1 první věta KWG stanoví, že oznámení kvalifikované účasti musí být učiněno písemně v souladu s druhou větou téhož ustanovení. Tato druhá věta uvádí, že navrhovaný nabyvatel musí ve svém oznámení uvést podstatné skutečnosti a dokumenty, které musí být zejména upřesněny prováděcím právním předpisem v souladu s čl. 24 odst. 4 KWG.

74 V důsledku toho bylo poskytnutí takto požadovaných informací žalobkyní nezbytnou podmínkou pro to, aby BaFin zaslal potvrzení o přijetí úplného oznámení, které umožňuje, aby lhůta pro posouzení začala běžet.

75 V projednávané věci dne 27. ledna 2023 požádal BaFin o informace týkající se finanční situace žalobkyně. Tyto informace se týkaly zejména určení kupní ceny její účasti v cílové společnosti, jejích daňových přiznání a uvedení zdrojů jejích příjmů.

76 Tento druh informací je uveden v § 13 odst. 3 Verordnung über die Anzeigen nach § 2c des Kreditwesengesetzes und § 17 des Versicherungsaufsichtsgesetzes (Inhaberkontrollverordnung, nařízení o kontrole držitelů podílů) ze dne 20. března 2009 (BGBl. 2009 I, s. 562, dále jen „InhKontrollV“), který upřesňuje náležitosti vyžadované pro oznámení nabytí kvalifikované účasti podle § 24 odst. 4 KWG.

77 Z toho vyplývá, že před obdržením těchto informací nebylo oznámení úplné, a lhůta pro posouzení tak nemohla začít běžet.

78 Dne 1. února 2023 zaslala žalobkyně orgánu BaFin e-mail s odpovědí na jeho žádost ze dne 27. ledna 2023. Tento e-mail obsahoval v přílohách digitalizovanou verzi dopisu s odpovědí, který byl podepsaný jménem žalobkyně a obsahoval poznámku „předem e-mailem“, jakož i čtyři přílohy ve formátu PDF. Tento dopis a tyto přílohy žalobkyně rovněž zaslala dopisem.

79 Potvrzením o přijetí ze dne 21. února 2023 informoval BaFin žalobkyni, že její dopis s odpovědí ze dne 1. února 2023 byl doručen dne 3. února 2023 a že její oznámení je považováno za úplné. BaFin v témže dopise žalobkyni výslovně sdělil, že lhůta pro posouzení musí tudíž trvat od 8. února do 5. května 2023.

80 V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že žalobkyně až do podání žaloby nevznesla k tomuto dopisu, v němž měl BaFin za to, že počátkem lhůty pro posouzení nebylo přijetí e-mailu ze dne 1. února 2023, ale přijetí dokumentů ze dne 3. února 2023 v papírové podobě, žádné připomínky.

81 Vzhledem k tomuto potvrzení o přijetí tak nemohla lhůta pro posouzení začít běžet před 8. únorem 2023 ani uplynout před 5. květnem 2023 v souladu s § 2c odst. 1a KWG ve spojení s čl. 22 odst. 2 druhým pododstavcem směrnice CRD IV.

82 Pouze z tohoto důvodu se ECB nedopustila nesprávného právního posouzení, a konkrétně neporušila článek 41 Listiny, když měla za to, že lhůta pro posouzení trvala od 8. února 2023 do 5. května 2023.

83 Žalobkyně však tvrdí, že poslední požadované informace poskytla dne 1. února 2023, a nikoli dne 3. února 2023, jak tvrdí BaFin. ECB není oprávněna tvrdit, že informace, které jsou přiloženy k oznámení, musí být předloženy v písemné formě, a považovat tak oznámení za úplné až od 3. února 2023. Žalobkyně tedy uvádí, že pro zaslání informací požadovaných BaFin dne 27. ledna 2023 nebylo vyžadováno dodržení písemné formy.

84 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že žalobkyně dodržela písemnou formu požadovanou BaFin a ECB pro původní oznámení navrhovaného nabytí ze dne 12. listopadu 2021.

85 Vyvstává tedy otázka, zda bylo v podstatě nutné vyžadovat stejnou formu pro sdělení informací požadovaných BaFin dne 27. ledna 2023 k uznání úplnosti oznámení navrhovaného nabytí.

86 Jak vyplývá z bodů 73 až 77 výše, musely být tyto informace, které se týkaly finanční situace žalobkyně, a zejména stanovení kupní ceny její účasti v cílové společnosti, jejích daňových přiznání a uvedení zdrojů jejích příjmů, sděleny BaFin, aby bylo oznámení navrhovaného nabytí považováno za úplné. Takové informace musely tak být rovněž sděleny BaFin ve formě použitelné na původní oznámení.

87 Je však nesporné, že e-mail žalobkyně ze dne 1. února 2023, který byl předán v reakci na žádosti BaFin ze dne 27. ledna 2023, nesplňuje písemnou formu požadovanou pro původní oznámení. I když žalobkyně ve svých písemnostech zpochybňuje použitelnost § 126 první věty Bürgerliches Gesetzbuch (německý občanský zákoník) v projednávané věci, ze skutečností obsažených ve spise vyplývá, že žalobkyně provedla oznámení ze dne 12. listopadu 2021 dopisem. Žalobkyně tímto souhlasila s tím, že písemná forma požadovaná § 2c odst. 1 první větou KWG vyžaduje předání výše uvedeného oznámení ve fyzické podobě s vlastnoručním podpisem.

88 V tomto ohledu Tribunál prostřednictvím organizačního procesního opatření ze dne 13. listopadu 2024 vyzval účastníky řízení, aby upřesnili definici písemné formy obsaženou v ustanovení uvedeném v bodě 87 výše s ohledem na německé vnitrostátní právo. Tato otázka byla rovněž diskutována na jednání.

89 Z písemných odpovědí účastníků řízení, jakož i z jejich ústních vyjádření učiněných na jednání vyplývá, že ani německý právní rámec, ani vnitrostátní správní soudy nedefinovaly písemnou formu předepsanou v § 2c odst. 1 první větě KWG, kterým se provádí čl. 22 odst. 1 směrnice CRD IV. Jak vysvětluje ECB, § 126 první věta německého občanského zákoníku je rovněž relevantní při použití § 2c odst. 1 první věty KWG. Toto ustanovení stanoví, že je-li zákonem předepsána písemná forma, musí vystavovatel opatřit dotčený dokument vlastnoručním podpisem nebo notářsky ověřenými iniciály.

90 V projednávané věci sama žalobkyně na začátku svého e-mailu ze dne 1. února 2023 uvedla následující výraz: „předem e-mailem“. Na jednání rovněž vysvětlila, že dokumenty přiložené k tomuto e-mailu zaslala ve fyzické podobě, aby zabránila situaci, kdy by lhůta nezačala běžet před obdržením dokumentů v této podobě.

91 Tím žalobkyně nejen že nezpochybnila skutečnost, že povinnost zaslat oznámení navrhovaného nabytí, které mělo být učiněno „písemně“, znamená zaslání v papírové podobě, ale jeví se, že to sama připustila.

92 Kromě toho elektronická forma za podmínek stanovených v § 3a odst. 2 Verwaltungsverfahrensgesetz (zákon o správním řízení), ve znění zveřejněném dne 23. ledna 2003 (BGBl. I s. 102) (dále jen „německý zákon o správním řízení“) může nahradit písemnou formu. Podle tohoto článku je totiž předání elektronických dokumentů povoleno pouze tehdy, „pokud příjemce za tímto účelem poskytne přístup“ nebo pokud dotyčné dokumenty obsahují kvalifikovaný elektronický podpis ve smyslu čl. 3 bodu 12 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 910/2014 ze dne 23. července 2014 o elektronické identifikaci a službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce na vnitřním trhu a o zrušení směrnice 1999/93/ES (Úř. věst. 2014, L 257, s. 73). V projednávaném případě přitom není splněna ani jedna z těchto dvou podmínek.

93 V odpověď na ústní otázku položenou Tribunálem a k doplnění její odpovědi na organizační procesní opatření uvedené v bodě 88 výše ECB vysvětlila, aniž jí žalobkyně v tomto bodě oponovala, že BaFin ve svých e-mailech uvedl konkrétní e-mailové adresy, na které měly být dokumenty zaslány v elektronické podobě. Rovněž vysvětlila, že internetové stránky BaFin rovněž výslovně uvádí, že každý elektronický dokument musí být zaslán výlučně na tyto dvě adresy, což žalobkyně rovněž na jednání nezpochybnila.

94 Je přitom nutné konstatovat, že v návaznosti na e-mail, který jí BaFin zaslal dne 27. ledna 2023 a v němž byly uvedeny tyto funkční adresy, žalobkyně ani na jednu z těchto adres nezaslala svůj e-mail ze dne 1. února 2023 a dokumenty, které byly původně opatřeny vlastnoručním podpisem, neobsahovaly elektronický podpis.

95 Z toho vyplývá, že nelze mít za to, že dokumenty zaslané žalobkyní dne 1. února 2023 byly platně doručeny elektronickými prostředky, a tedy že platně doplnily oznámení navrhovaného nabytí ze dne 12. listopadu 2023.

96 Konečně s ohledem na ustanovení § 3a odst. 2 německého zákona o správním řízení je třeba odmítnout tvrzení, podle něhož mohla žalobkyně na e-mail BaFin ze dne 27. ledna 2023 odpovědět e-mailem zaslaným na tutéž adresu.

97 V každém případě je třeba rovněž zdůraznit, že každý účastník řízení musí dodržovat pravidla, která se na něj vztahují. Pokud by oznámení navrhovaného nabytí podléhalo podmínkám stanoveným v § 2c odst. 1 první větě KWG, muselo by být oznámení rozhodnutí o obezřetnostním dohledu ze strany ECB v souladu s právním rámcem uvedeným v bodech 123 až 126 níže, který bude přezkoumán v rámci druhé části prvního žalobního důvodu.

98 Z výše uvedeného vyplývá, že s ohledem na právní a skutkový rámec projednávané věci se BaFin nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že písemné oznámení bylo úplné v den přijetí informací zaslaných žalobkyní na fyzickém nosiči, tj. dne 3. února 2023, jelikož žalobkyně zaslala požadované informace e-mailem na adresu, která nebyla pro tento účel určena.

99 Z výše uvedených skutečností vyplývá, že třetí část prvního žalobního důvodu musí být zamítnuta.

Ke druhé části, vycházející z neexistence písemné formy a neoznámení napadeného rozhodnutí

100 V první řadě žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je protiprávní v rozsahu, v němž jí nebylo oznámeno v souladu s čl. 35 odst. 1 a 10 a čl. 88 odst. 1 písm. b) nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu.

101 Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni zasláno ve formě přílohy e-mailu, ačkoliv ECB nepřijala rozhodnutí o kritériích pro doručování elektronickými prostředky v souladu s čl. 35 odst. 10 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu.

102 Žalobkyně rovněž dodává, že čl. 35 odst. 10 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu nepřiznává ECB možnost zvolit si prostředek elektronické komunikace, který považuje za vhodný k oznámení rozhodnutí. Tento článek ukládá ECB, aby přijala kritéria pro doručování elektronickými prostředky v souladu se zásadou právní jistoty, která adresátovi rozhodnutí umožní ověřit jeho autenticitu, jakož i přesný okamžik jeho oznámení. Žalobkyně v této souvislosti uvádí příklad čl. 100 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu.

103 Ve druhé řadě žalobkyně dodává, že se s napadeným rozhodnutím nemohla seznámit, neboť jí nebylo zasláno samostatné posouzení, které je nedílnou součástí úvah ECB, jako součást nebo příloha uvedeného rozhodnutí.

104 Ve třetí řadě žalobkyně kromě svých odpovědí na organizační procesní opatření ze dne 13. listopadu 2024 tvrdí, že z § 2c odst. 1b páté a osmé věty KWG a z čl. 22 odst. 6 směrnice CRD IV vyplývá, že rozhodnutí o nesouhlasu s návrhem nabytí kvalifikované účasti musí být přijato a oznámeno písemně. Podle § 37 odst. 2 a 3 německého zákona o správním řízení tato písemná forma vyžaduje, aby správní akt existoval ve fyzické podobě.

105 Je pravda, že by písemná forma mohla být nahrazena elektronickou formou v souladu s § 3a odst. 2 a § 37 odst. 3 německého zákona o správním řízení. Avšak napadené rozhodnutí tuto formu nerespektuje, neboť není podepsáno prostředkem pro kvalifikovaný elektronický podpis ve smyslu čl. 3 bodu 12 nařízení č. 910/2014.

106 Žalobkyně má rovněž za to, že napadené rozhodnutí trpí nedostatkem autentizace, který musí sám o sobě vést k jeho zrušení.

107 ECB odmítá tvrzení žalobkyně.

108 V rámci třetí výtky žalobkyně ve svých odpovědích na organizační procesní opatření ze dne 13. listopadu 2024 tvrdí, že napadené rozhodnutí nerespektuje písemnou formu, jelikož není vyhotoveno ve fyzické podobě, ani elektronickou formu, jelikož není opatřeno kvalifikovaným elektronickým podpisem.

109 Platnost oznámení napadeného rozhodnutí přitom nelze s ohledem na vnitrostátní procesní právo zpochybnit.

110 Jak bylo uvedeno v bodech 36 a 37 výše, postup kontroly kvalifikovaných účastí je integrovaným postupem, který probíhá nejprve před vnitrostátním příslušným orgánem a poté před ECB. V tomto rámci je ECB povinna uplatňovat „všechny příslušné právní předpisy Unie, a pokud jsou těmito právními předpisy Unie směrnice, také vnitrostátní právní předpisy provádějící tyto směrnice“ v souladu s čl. 4 odst. 3 nařízení o jednotném mechanismu dohledu. V tomto ohledu bod 34 odůvodnění téhož nařízení upřesňuje, že „ECB by [...] měla uplatňovat hmotněprávní pravidla týkající se obezřetnostního dohledu nad úvěrovými institucemi“.

111 Z toho vyplývá, že § 3a a § 37 německého zákona o správním řízení, které nespadají pod hmotné právo týkající se obezřetnostního dohledu, není ECB povinna použít.

112 Kromě toho i za předpokladu, že by oznámení nebylo učiněno písemně nebo elektronickými prostředky ve smyslu německého práva, je třeba připomenout, že k tomu, aby rozhodnutí bylo řádně oznámeno, stačí, aby toto rozhodnutí bylo sděleno osobě, jíž je určeno, a aby se s ním tato osoba mohla seznámit, navíc je třeba upřesnit, že případnými nesrovnalostmi, kterými jsou stiženy podmínky oznamování, není zpochybněna legalita nebo správnost samotného oznámeného aktu (rozsudek ze dne 12. března 2020, LL-Carpenter v. Komise, T-531/18, nezveřejněný, EU:T:2020:91, bod 110 a citovaná judikatura).

113 V projednávané věci bylo napadené rozhodnutí žalobkyni oznámeno e-mailem ze dne 5. května 2023. Toto rozhodnutí výslovně vyjadřovalo nesouhlas ECB s navrhovaným nabytím a také obsahovalo důvody tohoto nesouhlasu.

114 Rovněž dne 5. května 2023 požádala ECB e-mailem o potvrzení přijetí napadeného rozhodnutí. Dne 8. května 2023 právní zástupce žalobkyně na tento e-mail odpověděl a uvedl, že zpochybňuje platnost doručení a požádal o informace týkající se kritérií, která je třeba splnit pro doručování elektronickými prostředky.

115 Žalobkyně tedy nezpochybňuje, že obdržela napadené rozhodnutí a že se s ním mohla seznámit dne 5. května 2023. Toto seznámení je každopádně doloženo skutečností, že dne 12. května 2023 požádala o sdělení samostatného posouzení, přičemž výslovně odkázala na zmínku o něm obsaženou v napadeném rozhodnutí.

116 Tvrzené nedodržení písemné formy a elektronické formy tedy v projednávaném případě nemůže nepříznivě ovlivnit právní a faktické postavení žalobkyně ve smyslu judikatury citované v bodě 55 výše. Každopádně vzhledem k tomu, že nedodržení pravidel týkajících se oznámení napadeného rozhodnutí nemůže mít vliv na legalitu tohoto rozhodnutí, je třeba konstatovat, že výtka žalobkyně je neúčinná.

117 V důsledku toho musejí být tvrzení žalobkyně odmítnuta.

118 Nakonec se žalobkyně dovolává toho, že napadené rozhodnutí nebylo autentizováno zejména z důvodu, že toto rozhodnutí neobsahuje kvalifikovaný elektronický podpis. Tato autentizace je podstatnou formální náležitostí, jejíž nesplnění může vést ke zrušení dotyčného aktu a může být soudem zkoumána i bez návrhu (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 152).

119 V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že autentizace aktu má zajistit právní jistotu tím, že je text přijatý autorem aktu zakonzervován. Přezkum toho, zda byla splněna formální náležitost autentizace tak znamená přezkum určitosti aktu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. listopadu 2019, Banco Cooperativo Español v. SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, body 75 až 77).

120 V projednávaném případě, jak uvádí žalobkyně ve své žalobě, napadené rozhodnutí doslovně přebírá návrh rozhodnutí, který jí byl oznámen v průběhu správního řízení, s výjimkou některých minimálních formálních změn. Žalobkyně netvrdí, že napadené rozhodnutí bylo po svém podpisu změněno, a nezpochybňuje totožnost ani autoritu osoby, která jej podepsala. Uplatňuje pouze formální vadu tohoto podpisu, aniž zpochybňuje jeho důkazní hodnotu.

121 V důsledku toho a při neexistenci jakékoli jiné skutečnosti, která by mohla vyvolat pochybnosti o určitosti napadeného rozhodnutí, nelze autentizaci tohoto rozhodnutí zpochybnit.

122 Pokud jde o argumentaci žalobkyně, podle které jí napadené rozhodnutí nebylo oznámeno v souladu s čl. 35 odst. 1 a 10 a čl. 88 odst. 1 písm. b) nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu, je třeba uvést následující.

123 Podle čl. 35 odst. 1 a 10 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu může ECB rozhodnutí ECB v oblasti dohledu straně oznámit mimo jiné elektronicky. Článek 35 odst. 10 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu kromě toho stanoví, že ECB může stanovit kritéria, za nichž může být rozhodnutí ECB v oblasti dohledu doručeno elektronickými nebo jinými srovnatelnými prostředky komunikace.

124 Je nesporné, že ECB taková kritéria nestanovila. Znění článku 35 výše uvedeného nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu však nepodmiňuje možnost ECB oznámit rozhodnutí v oblasti dohledu elektronickými prostředky předchozím vymezením těchto kritérií. Článek 35 odst. 10 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu totiž stanoví pro ECB pouze možnost určit kritéria, za nichž může být rozhodnutí ECB v oblasti dohledu doručeno elektronickými nebo jinými srovnatelnými prostředky komunikace. Tento článek tedy nebránil tomu, aby ECB oznámila napadené rozhodnutí žalobkyni e-mailem.

125 Kromě toho podle čl. 88 odst. 1 písm. b) nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu ECB bez zbytečného odkladu v souladu s článkem 35 téhož nařízení oznámí stranám rozhodnutí o nabytí kvalifikované účasti v úvěrové instituci.

126 Článek 22 odst. 5 směrnice CRD IV nakonec stanoví, že pokud se příslušné orgány rozhodnou vyjádřit nesouhlas s nabytím, vyrozumí do dvou pracovních dnů od ukončení posuzování a před uplynutím lhůty pro posouzení navrhovaného nabyvatele a své rozhodnutí zdůvodní.

127 Podle judikatury je rozhodnutí řádně oznámeno, jakmile je sděleno adresátovi a tento se může s tímto rozhodnutím seznámit. Způsob oznámení je tak považován za vhodný, pokud umožňuje s jistotou určit počátek běhu lhůty pro podání žaloby (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. dubna 1995, BASF a další v. Komise, T-80/89, T-81/89, T-83/89, T-87/89, T-88/89, T-90/89, T-93/89, T-95/89, T-97/89, T-99/89 až T-101/89, T-103/89, T-105/89, T-107/89 a T-112/89, EU:T:1995:61, bod 59).

128 Je přitom třeba konstatovat, že ECB tím, že žalobkyni vyrozuměla o svém rozhodnutí vyjádřit nesouhlas s navrhovaným nabytím, jakož i o důvodech tohoto rozhodnutí e-mailem ze dne 5. května 2023 za podmínek, které jsou v souladu s čl. 22 odst. 5 směrnice CRD IV, neporušila ustanovení čl. 35 odst. 1 a 10 a čl. 88 odst. 1 písm. b) nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu.

129 Argumentace žalobkyně musí být tudíž odmítnuta.

130 Žalobkyně ani nemůže tvrdit, že opožděné zaslání samotného posouzení jí neumožnilo seznámit se s napadeným rozhodnutím.

131 Je zajisté nesporné, že samostatné posouzení bylo žalobkyni na její žádost sděleno až 15. května 2023, tedy deset dní po oznámení napadeného rozhodnutí. ECB tvrdí, že toto pozdější zaslání bylo způsobeno interním pochybením.

132 Toto následné zaslání samostatného posouzení však nemá vliv na výpočet lhůty, v níž má ECB řádně provést své posouzení, neboť jak je upřesněno v bodech 112 až 115 výše, napadené rozhodnutí, jak bylo sděleno žalobkyni dne 5. května 2023, jasně vyjadřovalo nesouhlas ECB s navrhovaným nabytím, který žalobkyně zpochybňuje v rámci své žaloby.

133 Nesouhlas ECB s navrhovaným nabytím je totiž předmětem odůvodnění v napadeném rozhodnutí. ECB konstatuje existenci jednání ve vzájemné shodě, a v důsledku toho nabytí kvalifikované účasti žalobkyní. Upřesňuje rovněž důvody, proč posledně uvedená nesplňuje kritéria, která musí splňovat akcionář, který se uchází o nabytí kvalifikované účasti, jak je upřesněno v bodě 23 výše.

134 Tento argument žalobkyně je tudíž třeba odmítnout.

135 S ohledem na výše uvedené úvahy je tedy třeba zamítnout druhou část prvního žalobního důvodu, a v důsledku toho první žalobní důvod v plném rozsahu.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva být vyslechnut a povinnosti uvést odůvodnění

136 Žalobkyně rozdělila druhý žalobní důvod na dvě části, z nichž první vychází z porušení jejího práva být vyslechnuta a druhá z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

K první části, vycházející z porušení práva být vyslechnuta

137 Žalobkyně tvrdí, že s ohledem na čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, článek 31 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu a čl. 22 odst. 1 první pododstavec nařízení o jednotném mechanismu dohledu porušila ECB její právo být vyslechnuta.

138 ECB totiž přijala napadené rozhodnutí na základě skutečností uvedených poprvé v samostatném posouzení, které bylo žalobkyni doručeno deset dnů po přijetí napadeného rozhodnutí, které musí být tudíž zrušeno. Tyto skutečnosti nicméně vedly ECB k závěru, že akcionáři Warburg Gruppe jednali ve vzájemné shodě. ECB tedy shledala, že navrhované nabytí se týkalo kvalifikované účasti ve výši 100 % hlasovacích práv a kapitálu cílové společnosti, jakož i převzetí kontroly nad cílovou společností MS a cílovou společností Hyp.

139 ECB tedy zbavila žalobkyni možnosti předložit k těmto skutečnostem své vyjádření, a tedy prokázat, že akcionáři Warburg Gruppe nejednali ve vzájemné shodě, zejména pokud jde o navrhované nabytí. V případě neexistence jednání ve vzájemné shodě mezi akcionáři Warburg Gruppe se kvalifikovaná účast žalobkyně nerovná 100 % hlasovacích práv a kapitálu cílové společnosti a ECB mohla v takovém případě použít na navrhované nabytí méně přísná kritéria pro posouzení.

140 Žalobkyně dodává, že samostatné posouzení obsahuje chybnou analýzu, neboť ECB nesprávně uvedla tytéž skutečnosti k prokázání existence jednání ve vzájemné shodě jak v rámci společnosti MWB 1, tak v rámci Warburg Gruppe. Stejně tak ECB nesprávně zohlednila oznámení na základě jednání ve vzájemné shodě ohledně zamýšlené fúze mezi Warburg Gruppe a cílovou společností, aby dospěla k závěru, že mezi akcionáři Warburg Gruppe došlo k zásadnímu jednání ve vzájemné shodě. Toto oznámení totiž vyplývalo z § 2c odst. 1 první věty KWG, který vyžaduje společné

oznámení, pokud akcionáři jednají ve vzájemné shodě pro účely navrhované operace. Žalobkyně má rovněž za to, že ECB nepředložila skutkové okolnosti, které by prokazovaly existenci schématu hlasování mezi akcionáři Warburg Gruppe.

141 Žalobkyně tvrdí, že i v případě neexistence jednání ve vzájemné shodě akcionářů Warburg Gruppe jí nemohl být přiznán podíl 40,24 % na kapitálu cílové společnosti, neboť tato úvaha vychází z § 5 odst. 1 druhé věty InhKontrollV, který je protiprávní.

142 Každopádně má žalobkyně za to, že nelze vyloučit, že výsledek postupu mohl být odlišný, pokud by jí bylo umožněno vyjádřit své stanovisko, takže postup je stižen vadou.

143 ECB odmítá tvrzení žalobkyně.

144 Žalobkyně v podstatě vytýká ECB, že ji nevyslechla ohledně skutečností, ze kterých ECB vycházela, když konstatovala existenci jednání ve vzájemné shodě mezi akcionáři Warburg Gruppe, jelikož tyto skutečnosti jsou obsaženy pouze v samostatném posouzení oznámeném po oznámení napadeného rozhodnutí.

145 Je třeba připomenout, že čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny stanoví, že právo na řádnou správu zahrnuje právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout.

146 Právo být vyslechnut zaručuje každému možnost užitečným a účinným způsobem vyjádřit své stanovisko v průběhu správního řízení před přijetím každého rozhodnutí, které by se mohlo nepříznivě dotknout jeho zájmů. Mimoto z ustálené judikatury vyplývá, že právo být vyslechnut sleduje dvojí cíl. Jednak slouží k prošetření věci a co nejpřesnějšímu a nejsprávnějšímu zjištění skutkových okolností a jednak umožňuje zajistit účinnou ochranu dotčené osoby. Účelem práva být vyslechnut je především zaručit, že každé rozhodnutí nepříznivě zasahující do právního postavení bude přijato s plnou znalostí okolností věci, a má zejména za cíl umožnit příslušnému orgánu napravit pochybení nebo dotčené osobě uplatnit takové skutečnosti týkající se její osobní situace, jež mohou ovlivnit, zda rozhodnutí bude, či nebude přijato, anebo zda bude mít takový, či jiný obsah (viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2023, Del Valle Ruíz a další v. SRB, T-302/20, T-303/20 a T-307/20, EU:T:2023:735, bod 141 a citovaná judikatura).

147 Jak vyplývá z jeho samotného znění, čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny je obecně použitelný. Z toho vyplývá, že právo být vyslechnut musí být dodrženo v každém řízení, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do právního postavení, i když použitelná právní úprava takovou formální náležitost výslovně nestanoví (viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2023, Del Valle Ruíz a další v. SRB, T-302/20, T-303/20 a T-307/20, EU:T:2023:735, bod 142 a citovaná judikatura).

148 Vzhledem k tomu, že zásada práva na obhajobu, která zahrnuje i právo být vyslechnut, je základní a obecnou zásadou unijního práva, nelze její uplatnění právním předpisem vyloučit ani omezit a její dodržování musí být zajištěno jak v případě, že není specificky upravena, tak v případě, že právní předpis sám uvedenou zásadu nezohledňuje (viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2023, Del Valle Ruíz a další v. SRB, T-302/20, T-303/20 a T-307/20, EU:T:2023:735, bod 143 a citovaná judikatura).

149 Z článku 31 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu vyplývá, že před přijetím rozhodnutí ECB v oblasti dohledu, které by mohlo nepříznivě ovlivnit práva strany, a s výjimkou naléhavých případů, musí být straně dána možnost předložit ECB písemné vyjádření ke

skutečnostem, námitkám a právním důvodům, jež jsou relevantní pro rozhodnutí ECB v oblasti dohledu, přičemž je třeba upřesnit, že ECB v oznámení, kterým dává straně možnost vyjádřit se, uvede podstatný obsah zamýšleného rozhodnutí v oblasti dohledu a podstatné skutečnosti, námitky a právní důvody, na nichž ECB hodlá založit své rozhodnutí.

150 Článek 22 odst. 1 první pododstavec nařízení o jednotném mechanismu dohledu kromě toho stanoví, že s výjimkou naléhavých případů ECB založí svá rozhodnutí o posouzení kvalifikované účasti pouze na námitkách, ke kterým se mohly dotyčné strany vyjádřit.

151 V projednávané věci návrhy rozhodnutí vypracované ECB a BaFin uvádějí podstatné právní a skutkové okolnosti, na kterých je napadené rozhodnutí založeno. Tyto návrhy zejména konstatují, že akcionáři Warburg Gruppe jednají ve vzájemné shodě. S ohledem na toto jednání ve vzájemné shodě tyto návrhy následně analyzují navrhované nabytí a dospívají k závěru, že toto nabytí vede k tomu, že žalobkyně získá kvalifikovanou účast v cílové společnosti.

152 V souladu s čl. 31 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu předložila ECB žalobkyni návrh napadeného rozhodnutí, který v bodech 1.1 a 2.1 výslovně odkazuje na analýzu provedenou BaFin v jeho návrhu rozhodnutí. Dne 14. dubna 2023 byl žalobkyni umožněn přístup ke spisu. Mohla se tedy seznámit s návrhem rozhodnutí BaFin.

153 Ve svém vyjádření ze dne 21. dubna 2023 k návrhu rozhodnutí ECB se tedy žalobkyně mohla vyjádřit k existenci jednání ve vzájemné shodě mezi akcionáři Warburg Gruppe, aby zpochybnila závěr, podle něhož získá kvalifikovanou účast v cílové společnosti. Zejména tvrdila, že akcionáři Warburg Gruppe nejednali ve vzájemné shodě, a tvrdila, že zjištění ECB v tomto ohledu je svévolné, neboť není podložené.

154 Ze samostatného posouzení vyplývá, že ECB zohlednila vyjádření žalobkyně a odpověděla na něj. Upřesnila tak skutečnosti, které podle ní potvrzují existenci jednání ve vzájemné shodě mezi akcionáři Warburg Gruppe.

155 Z toho vyplývá, že žalobkyně uplatnila své právo být vyslechnuta ohledně tohoto hlediska napadeného rozhodnutí před jeho přijetím.

156 První část druhého žalobního důvodu je proto třeba zamítnout.

Ke druhé části, vycházející z nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí

157 V první řadě žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno s ohledem na čl. 296 odst. 2 SFEU, čl. 33 odst. 1 a 2 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu a čl. 22 odst. 1 první pododstavec druhou větu a odst. 2 druhý pododstavec nařízení o jednotném mechanismu dohledu.

158 Ve druhé řadě má žalobkyně za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí by mělo být samo o sobě dostačující, aniž by bylo třeba odkazovat na samostatné posouzení, které není jeho nedílnou součástí, neboť k němu nebylo připojeno. Toto posouzení bylo rovněž vypracováno po přijetí napadeného rozhodnutí. Skutečnosti, o které se ECB opírá za účelem konstatování existence jednání ve vzájemné shodě v rámci Warburg Gruppe, jsou přitom uvedeny pouze v samostatném posouzení. Důkazem toho je, že samostatné posouzení je téměř dvakrát delší než napadené rozhodnutí a že ECB na něj ve svých písemnostech mnohokrát odkazuje.

159 Žalobkyně kromě svých odpovědí na organizační procesní opatření ze dne 13. listopadu 2024 dodává, že samostatné posouzení, které je podstatnou náležitostí napadeného rozhodnutí, není s tímto rozhodnutím neoddělitelně spjato a není k němu připojen žádný kvalifikovaný elektronický podpis. Není možné určit verzi tohoto dokumentu, která byla Radě guvernérů předložena k přijetí. Jeho autenticita tedy není prokázána.

160 Žalobkyně rovněž uvádí, že je irelevantní mít za to, že jakmile bylo obdrženo samostatné posouzení, měla k dispozici dostatečnou lhůtu k podání žaloby. Předně ECB jí předala samostatné posouzení až na její žádost. Dále není možné žádným způsobem zkrátit lhůty pro podání žaloby, které jsou kogentními lhůtami. Nakonec žalobkyně tvrdí, že judikatura vyžaduje, aby odůvodnění rozhodnutí orgánu bylo sděleno současně s oznámením dotčeného rozhodnutí, a to tím spíše když takové rozhodnutí musí být přijato ve stanovené lhůtě, jako je tomu v projednávaném případě.

161 Ve třetí řadě má žalobkyně za to, že ECB v průběhu řízení změnila a doplnila odůvodnění napadeného rozhodnutí, což je v rozporu s judikaturou. Konkrétně má žalobkyně za to, že argumenty ECB týkající se jejího údajného nedostatku dobré pověsti a odborné nezpůsobilosti, nově rozvinuté jak s ohledem na obsah její žaloby, tak na její korespondenci s BaFin, musí být odmítnuty. Stejně tak poukazuje na to, že ECB se nemůže dovolávat rozhodnutí přijatého v rámci procesu obezřetnostního dohledu a posuzování (dále jen „rozhodnutí SREP“) z roku 2022, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno až po napadeném rozhodnutí. Ani z nedůvěrného znění rozhodnutí SREP z roku 2021 nevyplývá, že manžel žalobkyně vystavil cílovou společnost značnému riziku.

162 Nakonec žalobkyně poukazuje na to, že analýza, podle které měla každopádně nabýt 40,24 % kapitálu cílové společnosti podle § 5 odst. 1 druhé věty InhKontrollV, v napadeném rozhodnutí zcela chybí, a nemůže být tedy zohledněna.

163 ECB tyto argumenty zpochybňuje.

164 V první řadě je třeba připomenout, že čl. 296 druhý pododstavec SFEU stanoví, že právní akty unijních orgánů musí obsahovat odůvodnění a že právo na řádnou správu zakotvené v článku 41 Listiny stanoví povinnost orgánů, institucí a jiných subjektů Unie odůvodňovat svá rozhodnutí (rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 102).

165 Odůvodnění rozhodnutí orgánu, instituce nebo jiného subjektu Unie má mimořádný význam, jelikož dotčené osobě umožňuje rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda podat opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí, a příslušnému soudu provést soudní přezkum, takže představuje jednu z podmínek účinnosti soudní kontroly zaručené článkem 47 Listiny (viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 103 a citovaná judikatura).

166 Z judikatury Soudního dvora rovněž vyplývá, že takové odůvodnění musí být přizpůsobeno povaze daného aktu a kontextu, ve kterém byl přijat. V tomto ohledu není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož dostatečnost odůvodnění musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast, a zejména v závislosti na zájmu, jejž mohou mít osoby, kterým je akt určen, na poskytnutí vysvětlení. Akt nepříznivě zasahující do právního postavení je tudíž dostatečně odůvodněn, jestliže byl vydán v souvislostech, které jsou zúčastněné osobě známy a umožňují jí pochopit dosah opatření, které

vůči ní bylo přijato (viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 104 a citovaná judikatura).

167 V projednávané věci jsou skutečnosti týkající se navrhovaného nabytí a závěr, podle něhož mělo toto nabytí vést k tomu, že žalobkyně nabyla kvalifikovanou účast v cílové společnosti, s ohledem na jednání akcionářů Warburg Gruppe ve vzájemné shodě, upřesněny v bodech 1.1 až 1.5 a 2.1 napadeného rozhodnutí.

168 Kritéria odůvodňující nesouhlas ECB s navrhovaným nabytím, připomenutá v bodě 23 výše, jsou kromě toho jasně zkoumána v napadeném rozhodnutí v bodech 2.3 až 2.12, pokud jde o pověst žalobkyně, v bodě 2.12 písm. c), pokud jde o její solventnost, a v bodech 2.13 až 2.15, pokud jde o dodržení obezřetnostních požadavků cílové společnosti. Napadené rozhodnutí bylo mimo jiné přijato v kontextu, který je žalobkyni znám, jelikož sama oznámila údaje týkající se navrhovaného nabytí a byla konzultována v průběhu správního řízení před přijetím uvedeného rozhodnutí.

169 Z toho vyplývá, že napadené rozhodnutí uvádí relevantní právní a skutkové okolnosti, na kterých je založeno, aniž je třeba se odkazovat na samostatné posouzení nebo následná vysvětlení ECB.

170 Toto rozhodnutí je tedy dostatečně odůvodněno, přičemž je třeba připomenout, že povinnost uvést odůvodnění je podstatnou formální náležitostí, kterou je třeba odlišovat od otázky opodstatněnosti odůvodnění uvedeného rozhodnutí, která spadá pod legalitu sporného aktu z meritorního hlediska (rozsudek ze dne 12. prosince 2012, Electrabel v. Komise, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 179).

171 Ve druhé řadě, pokud jde o samostatné posouzení, žalobkyně v podstatě tvrdí, že toto posouzení není nedílnou součástí napadeného rozhodnutí, i když představuje jeho podstatnou náležitost, a že bylo vypracováno po oznámení tohoto rozhodnutí. Nemělo by tedy být zohledněno při posuzování legality napadeného rozhodnutí.

172 Bylo rozhodnuto, že jelikož odpovědi ECB na vyjádření navrhovaných nabyvatelů k návrhu rozhodnutí byly předány ve stejný den jako oznámení tohoto rozhodnutí, jsou tyto odpovědi, stejně jako korespondence BaFin s navrhovanými nabyvateli v průběhu správního řízení a návrh rozhodnutí BaFin, součástí kontextu napadeného rozhodnutí a musí být zohledněny při posuzování odůvodnění tohoto rozhodnutí [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. července 2024, PH a další v. ECB, T-323/22, EU:T:2024:460, bod 20 a body 85 a 86 (nezveřejněné)]. Totéž platí zejména pro informace dostupné na internetových stránkách dotčeného orgánu ke dni přijetí napadeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 168).

173 V projednávaném případě bylo samostatné posouzení sděleno žalobkyni deset dní po oznámení napadeného rozhodnutí.

174 V bodě 1.12 napadeného rozhodnutí je zmíněno samostatné posouzení takto: „[p]řipomínky [žalobkyně] byly vyhodnoceny a byly vypořádány v samostatném posouzení, které bylo sděleno navrhovanému nabyvateli, jakož i v odstavcích 1.10 a 2.10 tohoto rozhodnutí“. Tato formulace neuvádí samostatné posouzení jako přílohu napadeného rozhodnutí, od něhož by bylo neoddělitelné.

175 Samostatné posouzení v něm však bylo výslovně uvedeno. Ve světle judikatury připomenuté v bodě 172 výše tedy může být samostatné posouzení považováno za součást kontextu napadeného rozhodnutí a může být zohledněno pro účely posouzení odůvodnění uvedeného rozhodnutí.

176 Je pravda, že odůvodnění rozhodnutí musí být dotčené osobě v zásadě sděleno současně s rozhodnutím, které nepříznivě zasahuje do jejího právního postavení (viz rozsudek ze dne 29. září 2011, Elf Aquitaine v. Komise, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 149 a citovaná judikatura). Nicméně za výjimečných okolností může odůvodnění aktu vyplývat z pozdějších vysvětlení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. června 2005, Corsica Ferries France v. Komise, T-349/03, EU:T:2005:221, bod 287).

177 V projednávané věci je opožděné zaslání samostatného posouzení výsledkem interní administrativní chyby v ECB. Nic to však nemění na tom, že napadené rozhodnutí výslovně zmiňuje toto posouzení, které obsahovalo prvky odůvodnění dostupné v době přijetí napadeného rozhodnutí, takže žalobkyně byla o jeho existenci informována již při oznámení napadeného rozhodnutí, a mohla tedy požádat o jeho předložení ihned po obdržení tohoto rozhodnutí. Žalobkyně tak požádala o přístup k tomuto dokumentu v pátek 12. května 2023, tedy pět pracovních dnů po obdržení napadeného rozhodnutí. ECB vyhověla žádosti v krátké lhůtě, neboť jí uvedený dokument zaslala následující pracovní den, a to v pondělí 15. května 2023.

178 Okolnosti připomenuté v bodě 177 výše tak vedly k tomu, že ECB žalobkyni zaslala samostatné posouzení později, aniž byla žalobkyně zbavena možnosti se s ním seznámit. Je třeba rovněž konstatovat, že žalobkyně neprokázala, či ani netvrdila, že by opožděné zaslání samostatného posouzení negativně ovlivnilo její práva (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 7. dubna 1987, SISMA v. Komise, 32/86, EU:C:1987:187, bod 4). Konkrétně netvrdila, že by toto zaslání poškodilo její schopnost podat žalobu ve lhůtě stanovené článkem 263 SFEU nebo že by tato lhůta měla být prodloužena.

179 Žalobkyně tvrdí, že samostatné posouzení, které jí bylo předáno, bylo vypracováno po oznámení napadeného rozhodnutí, o čemž svědčí metadata tohoto dokumentu.

180 V tomto ohledu je třeba uvést, že toto tvrzení je zpochybněno skutečnostmi, jichž se dovolává ECB. ECB totiž vysvětluje, že metadata, na která poukazuje žalobkyně, i kdyby byla prokázána, jsou výsledkem toho, že samostatné posouzení bylo staženo z interního úložiště ECB a převedeno do formátu PDF těsně před odesláním žalobkyni. Kromě toho ECB předkládá snímek obrazovky samostatného posouzení ve formátu Word, jak bylo uloženo ve výše uvedeném úložišti. Ačkoli tento snímek obrazovky není datován, vyplývá z něho, že samostatné posouzení ve formátu Word bylo vytvořeno již dne 25. dubna 2023, tedy dlouho před oznámením napadeného rozhodnutí.

181 S ohledem na tyto skutečnosti není prokázáno, že samostatné posouzení bylo vypracováno po oznámení napadeného rozhodnutí.

182 Vzhledem ke zvláštním okolnostem projednávané věci nebrání opožděné zaslání samostatného posouzení tomu, aby informace v něm obsažené byly zohledněny pro potřeby přezkumu legality napadeného rozhodnutí.

183 Ve třetí řadě žalobkyně vytýká ECB, že doplnila odůvodnění napadeného rozhodnutí před Tribunálem, aby prokázala, že navrhované nabytí mělo vést k nabytí kvalifikované účasti v cílové společnosti, a odůvodnila svůj nesouhlas s tímto nabytím s ohledem na zákonná kritéria pro posouzení.

184 V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že odůvodnění nemůže být s výjimkou výjimečných okolností uvedeno poprvé a *a posteriori* před soudem (rozsudek ze dne 18. října 2023, Clariant a Clariant International v. Komise, T-590/20, EU:T:2023:650, bod 175).

185 Každý důvod předložený ECB poprvé před Tribunálem, není-li odůvodněn výjimečnými okolnostmi, nemůže být zohledněn při posouzení odůvodnění napadeného rozhodnutí, které bylo každopádně shledáno dostatečným v souladu s bodem 170 výše.

186 Z toho vyplývá, že v rámci analýzy čtvrtého a pátého žalobního důvodu, na které se odkazuje, nemůže Tribunál zohlednit případné nové důvody, které nejsou odůvodněny výjimečnými okolnostmi.

187 Druhou část druhého žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout a s ní i druhý žalobní důvod v plném rozsahu.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nepřezkoumání relevantních skutečností a z porušení povinnosti přijmout napadené rozhodnutí pouze na dostatečně pevném skutkovém základě

188 Žalobkyně tvrdí, že ECB pečlivě a nestranně neposoudila skutečnosti, na kterých založila napadené rozhodnutí, a zpochybňuje jejich věcnou správnost.

189 Žalobkyně má za to, že ECB nesprávně zohlednila řízení v oblasti dohledu týkající se způsobilosti jejího manžela vykonávat hlasovací práva v cílové společnosti, které vedl BaFin v roce 2019. Podle ní měla ECB ověřit správnost závěrů BaFin a v této souvislosti zohlednit skutečnost, že po sedmi letech vyšetřování podezření z daňového podvodu nebyl její manžel odsouzen, a zejména rozsudek Landgericht Bonn (Zemský soud v Bonnu, Německo) ze dne 13. prosince 2022, v němž bylo konstatováno, že neexistuje dostatečný důkaz prokazující jeho úmyslnou účast na daňovém podvodu.

190 Závěry ECB týkající se jednání ve vzájemné shodě akcionářů Warburg Gruppe a začlenění cílových společností do sítě podniků spočívají na zastaralých informacích, přestože žalobkyně v průběhu správního řízení oznámila ECB, že informace, které má k dispozici, již nejsou aktuální. Žalobkyně dodává, že společné oznámení návrhu fúze mezi Warburg Gruppe a cílovou společností, uvedené poprvé v samostatném posouzení, je vysvětleno skutečností, že akcionáři Warburg Gruppe jednají ve vzájemné shodě pro potřeby této konkrétní operace, ale neprokazuje zásadní jednání ve vzájemné shodě mezi nimi. Zdůrazňuje rovněž, že rozhodnutí SREP z roku 2021 nezohlednilo obezřetnostní opatření, která má provést cílová společnost, a že rozhodnutí SREP z roku 2022 nebylo v době přijetí napadeného rozhodnutí ještě přijato.

191 ECB odmítá tvrzení žalobkyně.

192 Úvodem je třeba uvést, že napadené rozhodnutí je akt týkající se obezřetnostního dohledu nad úvěrovou institucí, který přijala ECB, jež má v tomto ohledu široký prostor pro uvážení, jelikož jak je uvedeno v bodě 55 odůvodnění nařízení o jednotném mechanismu dohledu, tím, že ECB

převezme úkoly v oblasti dohledu, to pro ni znamená, že přijímá významnou odpovědnost chránit finanční stabilitu v Unii a uplatňovat své pravomoci dohledu co nejúčinnějším a nejpřiměřenějším způsobem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, bod 86).

193 Široký prostor ECB pro uvážení vyplývá rovněž ze skutečnosti, že napadené rozhodnutí zahrnuje posouzení komplexních hospodářských a finančních skutečností a okolností (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudky ze dne 10. listopadu 2022, Komise v. Valencia Club de Fútbol, C-211/20 P, EU:C:2022:862, bod 34, a ze dne 22. června 2023, Německo a Estonsko v. Pharma Mar a Komise, C-6/21 P a C-16/21 P, EU:C:2023:502, bod 52).

194 Za těchto podmínek soudní přezkum, který musí unijní soud vykonat ohledně opodstatněnosti odůvodnění takového rozhodnutí, jako je napadené rozhodnutí, nesmí vést unijní soud k tomu, že posouzení ECB nahradí vlastním posouzením, ale jeho cílem je ověřit, že toto rozhodnutí není založeno na věcně nesprávných skutkových zjištěních a není stiženo zjevně nesprávným posouzením, zjevně nesprávným posouzením skutkového stavu nebo zneužitím pravomoci (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 2. září 2021, EPSU v. Komise, C-928/19 P, EU:C:2021:656, bod 96, a ze dne 4. května 2023, ECB v. Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, bod 55).

195 Unijní soud musí zejména ověřit nejen věcnou správnost předložených důkazů, jejich věrohodnost a jejich soudržnost, ale rovněž přezkoumat, zda tyto důkazy představují všechny relevantní údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu, a zda o ně lze opřít závěry, které z nich byly vyvozeny (rozsudek ze dne 4. května 2023, ECB v. Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, bod 56).

196 Pokud totiž orgán disponuje širokým prostorem pro uvážení, má zásadní význam dodržování procesních záruk, mezi něž patří povinnost orgánu pečlivě a nestranně zkoumat všechny relevantní skutečnosti dotčené situace (rozsudek ze dne 4. května 2023, ECB v. Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, bod 57).

197 V projednávané věci žalobkyně zpochybňuje věcnou správnost skutkových zjištění zohledněných ECB při posuzování pověsti jejího manžela a dále tvrdí, že existence jednání ve vzájemné shodě mezi akcionáři Warburg Gruppe a začlenění cílových společností do sítě podniků jsou založeny na zastaralých informacích.

198 Pokud jde o první výtku vznesenou žalobkyní, napadené rozhodnutí poukazuje na to, že z důvodu nového posouzení, které BaFin provedl v roce 2019 ohledně manžela žalobkyně, má ECB „velmi vážné pochybnosti“ o jeho dobré pověsti.

199 V rámci tohoto postupu vedeného v roce 2019 měl BaFin v úmyslu uložit manželovi žalobkyně obezřetnostní opatření s cílem omezit jeho vliv na cílovou společnost, k čemuž nepřistoupil s ohledem na závazky, které manžel žalobkyně přijal. BaFin tím nezpochybnil svou analýzu vlivu manžela žalobkyně na cílovou společnost.

200 Jak kromě toho uvádí ECB v napadeném rozhodnutí, vůle BaFin zachovat řešení, které je uvedeno v bodě 9 výše a spočívá v přenesení hlasovacích práv společnosti MWB 1 ve Warburg Gruppe na dva zástupce, a to i po případném uskutečnění navrhovaného nabytí, potvrzuje, že BaFin zůstal ve své analýze ohledně manžela žalobkyně konstantní, a to i během lhůty pro posouzení.

201 V bodě 1.8 napadeného rozhodnutí je v rámci připomenutí skutkových okolností rovněž uvedeno, že rozhodnutí SREP z roku 2021 přijaté BaFin rovněž stanovilo, že nepřímí vlastníci cílové společnosti byli nevhodní a že nad cílovou společností nadále vykonávali svůj vliv, a to navzdory splnění závazků, ke kterým se manžel žalobkyně zavázal před BaFin. Cílové společnosti tak byla udělena známka 4 [odpovídající nejnižšímu výsledku, který mohl být v tomto rámci přidělen]. Toto rozhodnutí SREP, které se stalo konečným v případě nepodání žaloby, podporuje analýzu, podle které neměl manžel žalobkyně dobrou pověst. Jak vysvětluje ECB ve svých písemnostech, toto rozhodnutí vyplývalo z nejaktuálnějšího obezřetnostního posouzení cílové společnosti, které bylo k dispozici ve fázi posuzování.

202 Žalobkyně má nicméně za to, že tato posouzení jsou založena na zastaralých skutečnostech, jelikož rozsudek Landgericht Bonn (zemský soud v Bonnu) ze dne 13. prosince 2022 dospěl k závěru, že neexistují dostatečné důkazy k prokázání úmyslné účasti jejího manžela na daňovém podvodu, který vedl k novému posouzení provedenému BaFin v roce 2019.

203 Jak tvrdí ECB ve svých písemnostech a v samostatném posouzení, rozsudek uvedený v bodě 202 výše se týkal viny třetí osoby, a nikoli manžela žalobkyně, a dále že trestní vyšetřování vedené proti posledně uvedenému stále probíhalo, což žalobkyně nepopřela.

204 Kromě toho je třeba uvést, že posouzení trestněprávní odpovědnosti jednotlivce v rámci soudního řízení nemá stejnou povahu jako posouzení pověsti navrhovaného nabyvatele v rámci takového správního řízení v oblasti bankovního dohledu, jako je řízení dotčené v projednávané věci. V důsledku toho rozsudek Landgericht Bonn (zemský soud v Bonnu) vydaný dne 13. prosince 2022 v rámci trestního řízení nemůže v žádném případě zneplatnit posouzení pověsti manžela žalobkyně provedené BaFin a ECB.

205 S ohledem na výše uvedené nejsou tvrzení žalobkyně dostatečná ke zpochybnění věcné správnosti skutkových zjištění zohledněných ECB při posuzování pověsti jejího manžela.

206 První výtka třetího žalobního důvodu žalobkyně se tedy zamítá.

207 Pokud jde o druhou výtku, v rámci níž žalobkyně tvrdí, že ECB vycházela ze zastaralých informací týkajících se začlenění cílových společností do sítě podniků a jednání ve vzájemné shodě akcionářů Warburg Gruppe, je nutné konstatovat, že žalobkyně neuvádí, které relevantní skutečnosti přiložené k její žalobě by měly být zohledněny, pokud jsou skutečnosti uplatněné ECB v napadeném rozhodnutí zastaralé.

208 Kromě toho v rámci této výtky žalobkyně odkazuje na argumenty předložené v rámci čtvrtého žalobního důvodu, pokud jde o jednání ve vzájemné shodě akcionářů Warburg Gruppe, které ECB použila v napadeném rozhodnutí.

209 Je tudíž třeba odmítnout tvrzení žalobkyně týkající se začlenění cílových společností do sítě podniků a posoudit tvrzení týkající se jednání ve vzájemné shodě akcionářů Warburg Gruppe v rámci čtvrtého žalobního důvodu.

210 Z výše uvedeného vyplývá, že je třeba zamítnout druhou výtku třetího žalobního důvodu, a tudíž i třetí žalobní důvod v plném rozsahu.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného výkladu a použití pojmu „kvalifikovaná účast“ ze strany ECB

211 Žalobkyně popírá, že by nabyla kvalifikovanou účast v cílové instituci, ať už z hlediska hlasovacích práv nebo kapitálu.

212 V první části čtvrtého žalobního důvodu žalobkyně zpochybňuje nabytí kvalifikované účasti z hlediska hlasovacích práv.

213 Žalobkyně se domnívá, že může nabýt kvalifikovanou účast pouze nepřímo, jsou-li jí přiznána hlasovací práva ve společnosti MWB 1 a v rámci Warburg Gruppe. Přitom, ať už samostatně nebo společně s ostatními akcionáři Warburg Gruppe prostřednictvím jednání ve vzájemné shodě, společnost MWB 1 nemá kontrolu nad Warburg Gruppe.

214 ECB konstatuje existenci jednání ve vzájemné shodě mezi společností MWB 1 a ostatními akcionáři Warburg Gruppe svévolně, neboť žádná skutková okolnost v napadeném rozhodnutí nebo ve spise takový závěr nepodporuje. Skutečnosti uvedené v samostatném posouzení na podporu existence jednání ve vzájemné shodě jsou zastaralé, nesprávné nebo irelevantní, ať už se jedná o dohodu akcionářů v rámci Warburg Gruppe, údajné rodinné vztahy mezi akcionáři Warburg Gruppe, vztahy mezi společnostmi skupiny Warburg, zdroje financování akcionářů Warburg Gruppe nebo schéma jejich hlasování v minulosti. Takové skutečnosti tak nemohou prokázat existenci jednání ve vzájemné shodě mezi akcionáři Warburg Gruppe.

215 ECB tvrzení žalobkyně zpochybňuje.

216 Úvodem je třeba připomenout, že čl. 4 odst. 1 bod 36 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1), na který odkazuje čl. 3 odst. 1 bod 33 směrnice CRD IV, definuje kvalifikovanou účast jako přímou nebo nepřímou kapitálovou investici do podniku, která představuje 10 % či více kapitálu nebo hlasovacích práv nebo která umožňuje podstatně ovlivňovat řízení tohoto podniku.

217 Pojem „nabytí kvalifikované účasti“ v úvěrové instituci je autonomním pojmem unijního práva. To vyplývá ze skutečnosti, že ani definice „kvalifikované účasti“ uvedená v čl. 4 odst. 1 bodě 36 nařízení č. 575/2013, ani článek 15 nařízení o jednotném mechanismu dohledu, ani článek 22 směrnice CRD IV, kterým se stanoví způsoby kontroly nad nabytím takové účasti, neobsahují odkaz na vnitrostátní právo. Plyne to rovněž z cíle sledovaného unijním normotvůrcem, jak vyplývá zejména z bodu 11 odůvodnění a z článku 1 nařízení o jednotném mechanismu dohledu, a sice zavedení harmonizovaného obezřetnostního dohledu nad finančním systémem, a zejména – jak stanoví bod 22 odůvodnění tohoto nařízení – nad nabýváním významných, tzv. „kvalifikovaných“ účastí v úvěrových institucích (rozsudek ze dne 19. září 2024, Fininvest a další v. ECB a další, C-512/22 P a C-513/22 P, EU:C:2024:774, bod 48).

218 V tomto kontextu nelze pojem „kvalifikovaná účast“ vykládat restriktivně, neboť jinak by bylo možné obejít postup posuzování tím, že by se kontrole ze strany ECB vyhnuly některé způsoby nabytí kvalifikovaných účastí, a tím by byly zpochybněny sledované cíle. V tomto ohledu je třeba rovněž připomenout, že z bodu 22 odůvodnění nařízení o jednotném mechanismu dohledu vyplývá, že k zajištění vhodnosti a finanční spolehlivosti vlastníků úvěrové instituce je nezbytně potřeba posoudit vhodnost nového vlastníka před tím, než zakoupí kvalifikovanou účast v této instituci.

219 V projednávané věci bod 2.1 napadeného rozhodnutí uvádí, že navrhované nabytí by vedlo k tomu, že by žalobkyně nabyla 100 % hlasovacích práv v cílové společnosti, přičemž odkazuje zejména na § 1 odst. 9 druhou větu KWG, jak je vykládán ve spojení se společnými obecnými pokyny.

220 Jak bylo připomenuto v bodě 192 výše, ECB má při plnění svých úkolů obezřetnostního dohledu, mezi něž patří úkol kontroly nabývání kvalifikovaných účastí, široký prostor pro uvážení.

221 V důsledku toho musí Tribunál v projednávaném případě ověřit, že napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž konstatuje existenci jednání ve vzájemné shodě mezi akcionáři Warburg Gruppe, není založeno na věcně nesprávných skutkových zjištěních a není stiženo zjevně nesprávným posouzením, jak tvrdí žalobkyně.

222 V této souvislosti je zejména na žalobkyni, aby předložila důkazy dostatečné k tomu, aby vyvrátily věrohodnost posouzení skutečností uvedených v napadeném unijním aktu, k prokázání, že se orgán, který je jeho autorem, dopustil zjevně nesprávného posouzení, které může odůvodnit zrušení uvedeného aktu (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 11. září 2014, Gold East Paper a Gold Huasheng Paper v. Rada, T-444/11, EU:T:2014:773, bod 62).

223 V projednávané věci ECB v napadeném rozhodnutí uvádí, že akcionáři Warburg Gruppe jednají ve vzájemné shodě a že společně nepřímo vlastní 100 % kapitálu cílové společnosti a hlasovacích práv v této společnosti. Dodává, že z důvodu dohody o společném postupu je rovněž předpokládáno jednání ve vzájemné shodě v rámci společnosti MWB 1. ECB z toho vyvozuje, že žalobkyně získá 100 % kapitálu cílové společnosti a hlasovacích práv v této společnosti, kterou bude moci nepřímo kontrolovat.

224 Samostatné posouzení posuzovalo kritéria, která odstavec 4.6 společných obecných pokynů uvádí pro účely posouzení existence jednání ve vzájemné shodě, a poté dospělo k závěru, že s ohledem na tuto činnost ve vzájemné shodě musí být hlasovací práva přidělena v celém rozsahu navrhovanému nabyvateli. Proto byla zohledněna dohoda uzavřená mezi akcionáři Warburg Gruppe, vztahy existující v rámci skupiny cílové společnosti, zdroje financování akcionářů Warburg Gruppe a hlasování těchto akcionářů v minulosti.

225 Žalobkyně zpochybňuje existenci jednání ve vzájemné shodě mezi společností MWB 1 a ostatními společnými akcionáři Warburg Gruppe. V tomto ohledu tvrdí, že skutečnosti uvedené v samostatném posouzení neumožňují takovou existenci určit.

226 Pokud jde o dohodu akcionářů uzavřenou v rámci Warburg Gruppe, žalobkyně tvrdí, že tato dohoda již nebyla v době přijetí napadeného rozhodnutí v platnosti z důvodu přijetí nových stanov v roce 2021. Mimoto odstavec 4.6 společných obecných pokynů výslovně stanoví, že tento druh omezení prodeje je nedostatečný k prokázání jednání ve vzájemné shodě.

227 Nicméně, jak tvrdí ECB, analýza, kterou předložila v samostatném posouzení, není neaktuální, neboť nové stanovy Warburg Gruppe stanoví, stejně jako dohoda akcionářů uvedená v bodě 226 výše, že převod podílů na osoby mimo rodiny akcionářů musí vyžadovat předchozí souhlas „společnosti“ prostřednictvím rozhodnutí valné hromady.

228 Tvrzení žalobkyně tedy nemohou prokázat, že rozhodnutí ECB je založeno na nepřesných skutečnostech, ani zbavit věrohodnosti jejich posouzení.

229 Kromě toho, jak tvrdí ECB, odstavec 4.6 společných obecných pokynů nevylučuje tento druh dohod ze své působnosti, na rozdíl od čistých smluv o nákupu akcií, dohod o právu spoluprodeje a práva nuceného spoluprodeje a zákonných předkupních práv.

230 Pokud jde o skutečnost uvedenou ECB, že další dva rodinní příslušníci jejího manžela vlastní podíly ve Warburg Gruppe, žalobkyně tvrdí, že tito rodinní příslušníci, kteří jsou velmi vzdálenými příbuznými, s nimiž není v kontaktu, drží pouze 0,58 % podílů, které jí ve spojení s podíly společnosti MWB 1 v žádném případě neumožňují, aby držela více než 50 % kapitálu Warburg Gruppe.

231 Je nutné konstatovat, že těmito tvrzeními žalobkyně nepopírá skutečnosti, kterých se dovolává ECB, a sice že dva další členové rodiny Warburgových vlastní podíly ve Warburg Gruppe. Nepředkládá ani důkazy, které by zpochybnily posouzení těchto rodinných vztahů provedené ECB.

232 Pokud jde o vztahy mezi podniky téže skupiny, ECB v samostatném posouzení vysvětlila, že manžel žalobkyně a A zastupují nadaci, která nese obě jména. Byli rovněž generálními řediteli hlavního společného akcionáře společnosti MWB 1 ve Warburg Gruppe, jakož i společnosti MWB 1. Manžel žalobkyně, A, společnost MWB 1 a hlavní společný akcionář společnosti MWB 1 ve Warburg Gruppe mají rovněž téže právní zástupce.

233 Žalobkyně tvrdí, že nadace uvedená v bodě 232 výše je charitativní nadací, která vlastnila 0,02 % kapitálu Warburg Gruppe až do února 2022, takže ji nelze zohlednit v rámci vztahů mezi společnostmi téže skupiny.

234 Je nutné konstatovat, že žalobkyně nezpochybňuje skutečnosti uvedené ECB, jelikož účast této nadace na kapitálu Warburg Gruppe není uvedena mezi skutečnostmi zohledněnými ECB. Tato tvrzení nepostačují k tomu, aby zbavila věrohodnosti posouzení ECB, podle kterého vztahy existující mezi manželem žalobkyně a A mohou být zohledněny při posouzení vztahu mezi podniky ve smyslu bodu 4.6 písm. b) bodu 3 společných obecných pokynů. Pokud jde o zohlednění jediného zdroje financování, ECB uvádí, že společní akcionáři Warburg Gruppe se v minulosti domluvili na financování nabytí cílové společnosti Hyp zvláštním rozdělováním nerozděleného zisku.

235 Žalobkyně tvrdí, že pokud společné obecné pokyny stanoví, že použití téhož zdroje financování může být ukazatelem jednání ve vzájemné shodě, jedná se o vnější zdroje financování, a nikoli o vnitřní zdroje, jako jsou dividendy vyplácené cílovou společností.

236 Jak správně zdůrazňuje ECB, toto tvrzení není podpořeno odst. 4.6 písm. b) bodem 4 společných obecných pokynů, podle kterého „použití stejného zdroje finančních prostředků jinými osobami pro nabytí nebo zvýšení účasti v cílovém podniku“ je ukazatelem jednání ve vzájemné shodě, aniž je rozlišováno mezi „vnějšími“ a „vnitřními“ zdroji.

237 Z toho vyplývá, že je třeba tento argument žalobkyně odmítnout.

238 Co se týče schémat hlasování v minulosti, v samostatném posouzení je uvedeno, že BaFin přezkoumal minulá usnesení akcionářů, která nevykazují žádné známky odlišného hlasování. Uvedené sdělení uvádí, že komplexní usnesení byla jednomyslně schválena bez předchozí důkladné diskuze a ve velmi krátké době, což znamená, že došlo k předchozí dohodě o tom, jak hlasovat. Často byli zastoupeni i menšinoví akcionáři.

239 Žalobkyně tvrdí, že neví o schématech hlasování v minulosti, která uvádí ECB a jichž se neúčastnila, a že nemá v úmyslu koordinovat své hlasování s ostatními akcionáři Warburg Gruppe. Dodává, že ECB vychází z pouhých spekulací a že jí není povinna předložit důkaz o opaku svědčící o neopodstatněnosti odůvodnění rozhodnutí.

240 Je nutné konstatovat, že žalobkyně nepředložila důkazy, které by vyvracely stanovisko ECB, jako jsou příklady usnesení, která byla přijata akcionáři Warburg Gruppe nekoordinovaně. Neodůvodnila ani, proč nebyla schopna takové důkazy předložit.

241 Pokud jde mimo jiné o úmysly žalobkyně, z jejího dopisu ze dne 29. září 2022, citovaného v replice, vyplývá, že nehodlá upustit od toho, aby se radila se svým manželem, bývalým hlavním akcionářem společnosti MWB 1, stejně jako se radí s ostatními. V témže dopise rovněž uvedla, že pravidelně komunikuje se zástupci vykonávajícími hlasovací práva společnosti MWB 1 ve Warburg Gruppe.

242 Z toho vyplývá, že tvrzení žalobkyně nemohou zpochybnit skutečnosti uváděné ECB ani zbavit její posouzení věrohodnosti.

243 V důsledku toho ECB konstatovala existenci jednání ve vzájemné shodě mezi společností MWB 1 a ostatními akcionáři Warburg Gruppe, a to na základě relevantních skutečností, aniž se dopustila zjevně nesprávného posouzení. Z toho vyplývá, že tento argument žalobkyně musí být zamítnut a s ním i první část čtvrtého žalobního důvodu v plném rozsahu.

244 Zpochybnění nabytí kvalifikované účasti z hlediska hlasovacích práv žalobkyní se tudíž zamítá. Vzhledem k tomu, že nabytí hlasovacích práv a práv k základnímu kapitálu je alternativně uvedeno v čl. 22 odst. 1 směrnice CRD IV a v čl. 4 odst. 1 bodě 36 nařízení č. 575/2013 za účelem stanovení, že se jedná o nabytí kvalifikované účasti, není nutné zkoumat druhou část čtvrtého žalobního důvodu, která se týká nabytí kvalifikované účasti z hlediska podílů na základním kapitálu, ani otázky slučitelnosti německého práva a odstavce 6.6 společných obecných pokynů s použitelným právním rámcem unijního práva.

245 Čtvrtý žalobní důvod se tedy zamítá.

K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z toho, že ECB nesprávně vyložila a použila kritéria pro posouzení navrhovaného nabyvatele

246 Žalobkyně rozdělila pátý žalobní důvod na tři části vycházející z nesprávného výkladu a použití kritéria týkajícího se „pověsti navrhovaného nabyvatele“, pojmu „finanční zdraví navrhovaného nabyvatele“ a pojmu „dodržování obezřetnostních požadavků“.

247 Pokud jde o první část vycházející z nesprávného výkladu a použití kritéria týkajícího se „pověsti navrhovaného nabyvatele“, žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž stanoví, že kritérium pověsti není splněno, porušuje čl. 23 odst. 1 a 2 směrnice CRD IV, jakož i jeho provedení do německého práva v § 2c odst. 1b první větě bodu 1 KWG. Kromě toho napadené rozhodnutí není založeno ani na hodnověrných důkazech, ani na přiměřených důvodech a představuje zjevně nesprávné posouzení ze strany ECB.

248 Úvodem je třeba připomenout, že čl. 23 odst. 1 směrnice CRD IV stanoví, že příslušné orgány za účelem zajištění řádného a obezřetného řízení úvěrové instituce, v níž je navrhováno nabytí, posuzují vhodnost navrhovaného nabyvatele a finanční rozumnost navrhovaného nabytí podle demonstrativního výčtu kritérií. Mezi tato kritéria patří zejména kritérium pověsti navrhovaného nabyvatele.

249 Kritérium pověsti navrhovaného nabyvatele stanovené v článku 23 směrnice CRD IV je do německého práva provedeno § 2c odst. 1b první větou bodem 1 KWG. Toto ustanovení konkrétně stanoví, že nabytí může být zakázáno, pokud „osoba podléhající oznamovací povinnosti [...] není hodna důvěry nebo z jiných důvodů nesplňuje požadavky nezbytné k zajištění řádného a obezřetného řízení instituce“.

250 V rámci své první výtky žalobkyně tvrdí, že § 2c odst. 1b KWG z odborné způsobilosti navrhovaného nabyvatele nečiní kritérium jeho pověsti. Dodává, že jakýkoli opačný výklad je kromě toho, že je diskriminační, v rozporu s čl. 22 odst. 8 směrnice CRD IV, který stanoví, že členské státy nesmějí stanovit požadavky přísnější, než jsou stanoveny v této směrnici. Žalobkyně má nakonec za to, že odstavec 10.1 společných obecných pokynů, který považuje odbornou způsobilost za kritérium pro posouzení pověsti navrhovaných nabyvatelů, není použitelný, neboť je v rozporu s § 2c odst. 1b KWG.

251 V tomto ohledu je třeba uvést, že ani čl. 23 odst. 1 směrnice CRD IV, ani § 2c odst. 1b první věta bod 1 KWG neobsahují definici kritéria pověsti či seznam jednání, která mohou pod uvedený pojem spadat. To znamená, že příslušné orgány posuzují případ od případu, zda akcionář, který se uchází o nabytí kvalifikovaného podílu v úvěrové instituci, splňuje toto kritérium, přičemž zohlední relevantní skutečnosti, důvody, na nichž je založeno uvedené kritérium, a cíle, které má toto kritérium zajistit.

252 Podle ustálené judikatury je pro výklad ustanovení unijního práva třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. června 2005, VEMW a další, C-17/03, EU:C:2005:362, bod 41 a citovaná judikatura).

253 Výraz „[který se těší dobré] pověst[i]“ v obvyklém významu znamená „který je hoden úcty“ nebo „jehož ctihodnost je obecně známá“. Taková definice, která odkazuje mimo jiné na veřejné mínění, nevylučuje, aby pověst určité osoby závisela na její odborné způsobilosti. (rozsudek ze dne 10. července 2024, PH a další v. ECB, T-323/22, EU:T:2024:460, bod 363).

254 Pokud jde o kontext tohoto kritéria, je třeba vzít v úvahu skutečnost, že bod 8 odůvodnění směrnice 2007/44 upřesňuje, že „pověst navrhovaného nabyvatele“ musí zohledňovat nejen bezúhonnost navrhovaného nabyvatele, ale i jeho odbornou způsobilost. Tato skutečnost je v projednávané věci relevantní, neboť čl. 5 odst. 3 směrnice 2007/44 zavedl čl. 19a odst. 1 směrnice 2006/48, který se následně stal čl. 23 odst. 1 směrnice CRD IV. Toto dvojí posouzení bezúhonnosti a odborné způsobilosti umožňuje sledovat cíle stanovené v čl. 23 odst. 1 směrnice CRD IV, a sice posoudit vhodnost navrhovaného nabyvatele za účelem zajištění řádného a obezřetného řízení úvěrové instituce.

255 Odstavec 10.1 společných obecných pokynů rovněž vysvětluje, že posouzení pověsti navrhovaného nabyvatele se týká jeho bezúhonnosti a jeho odborné způsobilosti.

256 Kritérium pověsti zmíněné v čl. 23 odst. 1 směrnice CRD IV musí být tudíž vykládáno v tom smyslu, že zahrnuje posouzení odborné způsobilosti navrhovaného nabyvatele (rozsudek ze dne 10. července 2024, PH a další v. ECB, T-323/22, EU:T:2024:460, bod 368).

257 Z toho vyplývá, že dvojí posouzení provedené ECB v napadeném rozhodnutí je v souladu s právním rámcem použitelným v projednávané věci.

258 Skutečnost, že KWG toto kritérium výslovně nezmiňuje, neznamená, že se ECB dopustila nesprávného právního posouzení, když provedla dvojí posouzení odborné způsobilosti a bezúhonnosti žalobkyně.

259 Podle ustálené judikatury totiž platí, že vnitrostátní soudy jsou při použití vnitrostátního práva povinny vykládat vnitrostátní právo v co možná největším rozsahu ve světle znění a účelu dotčené směrnice, aby tak dosáhly výsledku jí zamýšleného. Tato povinnost konformního výkladu vnitrostátního práva je inherentní systému Smlouvy o FEU v tom, že umožňuje, aby vnitrostátní soudy v rámci svých pravomocí zajistily plnou účinnost unijního práva, rozhodují-li o sporu, který jim byl předložen (viz rozsudky ze dne 19. ledna 2010, Kücükdeveci, C-555/07, EU:C:2010:21, bod 48 a citovaná judikatura, a ze dne 24. ledna 2012, Dominguez, C-282/10, EU:C:2012:33, bod 24 a citovaná judikatura; obdobně viz rovněž rozsudek ze dne 24. června 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, body 55, 57 a 58). Tatáž povinnost se podle ustanovení čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení o jednotném mechanismu dohledu v zásadě vztahuje na ECB a v rámci přezkumu legality její činnosti na Tribunál, které musejí vykládat a uplatňovat v co největším možném rozsahu vnitrostátní právo provádějící směrnici v souladu s touto směrnicí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2025, ECB a Komise v. Corneli, C-777/22 P a C-789/22 P, EU:C:2025:580, body 135 a 137).

260 Takto vyložený KWG není v rozporu se společnými obecnými pokyny. Znění § 2c odst. 1b první věty bodu 1 KWG totiž neumožňuje při posuzování pověsti navrhovaného nabyvatele vyloučit zohlednění jeho odborné způsobilosti (rozsudek ze dne 10. července 2024, PH a další v. ECB, T-323/22, EU:T:2024:460, bod 367). Z toho vyplývá, že první výtka žalobkyně musí být zamítnuta.

261 Druhou výtkou žalobkyně zpochybňuje posouzení své odborné způsobilosti provedené ECB.

262 Úvodem je třeba připomenout, že napadené rozhodnutí je aktem týkajícím se obezřetnostního dohledu nad úvěrovou institucí přijatým ECB, která má v tomto ohledu široký prostor pro uvážení, a že soudní přezkum, který musí unijní soud vykonat ohledně opodstatněnosti odůvodnění takového rozhodnutí, jako je napadené rozhodnutí, má za cíl zejména ověřit, zda toto rozhodnutí není založeno na věcně nesprávných skutkových zjištěních a zda není stiženo nesprávným právním posouzením nebo zjevně nesprávným posouzením skutkového stavu (viz body 192 a 194 výše).

263 Z bodu 2.12 písm. i) až v) napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně nesplňuje kritérium týkající se odborné způsobilosti v konfiguraci převzetí kontroly nad cílovou společností, kterou použila ECB.

264 Společné obecné pokyny upřesňují, co zahrnuje kritérium odborné způsobilosti.

265 Podle bodu 10.3 společných obecných pokynů musí posouzení odborné způsobilosti vzít v úvahu vliv, jenž bude navrhovaný nabyvatel uplatňovat v cílovém podniku. To znamená, že v souladu se zásadou proporcionality by měly být požadavky na způsobilost nižší pro navrhované nabyvatele, kteří nejsou schopni vykonávat nebo se zavážou k tomu, že nebudou vykonávat významný vliv na cílový podnik.

266 Podle bodu 10.23 společných obecných pokynů se odborná způsobilost navrhovaného nabyvatele vztahuje na způsobilost v oblasti řízení (dále jen „manažerská způsobilost“), jakož i způsobilost v oblasti finančních činností vykonávaných cílovým podnikem (dále jen „technická způsobilost“).

267 Bod 10.24 společných obecných pokynů kromě toho upřesňuje, že manažerská způsobilost může vycházet z předchozích zkušeností navrhovaného nabyvatele, pokud jde o nabývání a správu účastí ve společnostech a musí prokazovat patřičné dovednosti, náležitou péči a snahu navrhovaného nabyvatele o dodržování příslušných norem.

268 Odstavec 10.25 společných obecných pokynů zase upřesňuje, že technická způsobilost může vycházet z předchozích zkušeností navrhovaného nabyvatele, pokud jde o provoz a řízení finančních institucí jako ovládající akcionář nebo jako osoba, která fakticky řídí činnost finančního podniku.

269 Bod 10.29 společných obecných pokynů uvádí, že v případě podstatného vlivu jsou požadavky týkající se technické způsobilosti větší.

270 V projednávané věci napadené rozhodnutí uvádí kritéria použitá pro analýzu odborné způsobilosti žalobkyně. Jsou tak zmíněny manažerská a technická způsobilost, jakož i jejich definice [bod 2.12 podbod ii) napadeného rozhodnutí] a skutečnost, že v případě podstatného vlivu jsou požadavky týkající se technické způsobilosti větší [bod 2.12 podbod iii) napadeného rozhodnutí].

271 Z bodu 1.10 napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně doložila vysokoškolské studium a doktorský titul v oboru řízení podniků, jakož i odbornou praxi v oblasti nemovitostí v délce třinácti let, která byla v roce 2006 přerušena z rodinných důvodů. Od roku 2014 dobrovolně pracuje pro charitativní organizace, ale nemá odborné zkušenosti v bankovním odvětví.

272 V bodě 2.12 podbodě iv) napadeného rozhodnutí ECB zejména uvádí, že žalobkyně nemá odbornou způsobilost požadovanou pro osobu nabývající většinovou kvalifikovanou účast v úvěrové instituci. Nedisponuje zkušenostmi z bankovního a finančního odvětví, které je vysoce regulováno, neměla za posledních šestnáct let žádnou odbornou praxi a nepředložila důkazy o tom, že by měla znalosti a dovednosti požadované pro výkon činnosti nabývání nebo správy účasti.

273 V bodě 2.12 podbodě v) napadeného rozhodnutí ECB rovněž poukazuje na to, že nedostatečná odborná způsobilost žalobkyně zůstává problematická i přes přítomnost dvou zástupců pověřených výkonem hlasovacích práv společnosti MWB 1 ve Warburg Gruppe. Ačkoli má BaFin prozatím v úmyslu tyto zástupce zachovat, a to i v případě, že by navrhované nabytí bylo uskutečněno, ECB zdůrazňuje, že žalobkyně má v úmyslu převzít veškerou účast svého manžela ve společnosti MWB 1 a že v takovém případě nelze zaručit, že budou zástupci zachováni.

274 Žalobkyně tvrdí, že ECB nemůže mít za to, že získá kontrolu nad cílovou společností, a v důsledku toho požadovat zvýšenou technickou způsobilost. ECB nemohla mít za to, aniž došlo k diskriminaci, že žalobkyně není schopna řídit svou účast za podpory představenstva, dozorčí rady a externích poradců.

275 Je nutné konstatovat, že žalobkyně nezpochybňuje skutkové okolnosti týkající se jejích způsobilostí, které uvedla ECB.

276 Žalobkyně zpochybňuje úroveň požadavků ECB, jelikož se domnívá, že nezíská kontrolu nad cílovou společností.

277 ECB měla přitom za to, že žalobkyně získá většinovou kvalifikovanou účast v cílové společnosti, přičemž toto posouzení nebylo stiženo zjevným pochybením. Na tomto základě měla v bodě 2.12 podbodě iii) napadeného rozhodnutí za to, že v případě získání kontroly je požadavek na technickou způsobilost vyšší, avšak není rovnocenný požadavku, který se vztahuje na generálního ředitele úvěrové instituce. Následně poukazuje na to, že držitel kvalifikované účasti, který nebude odpovědný za každodenní řízení úvěrové instituce, musí mít odpovídající znalost zákonných práv a povinností, které má většinový akcionář v úvěrové instituci podle práva obchodních společností a práva bankovního dohledu.

278 Z toho vyplývá, že úroveň způsobilosti požadovaná ECB není s ohledem na použitelný právní rámec vykládaný ve světle společných obecných pokynů chybná.

279 ECB se nedopustila zjevně nesprávného posouzení ani tím, že měla za to, že žalobkyně navzdory studiím a dřívějším odborným zkušenostem neměla požadovanou úroveň způsobilosti, zejména s ohledem na její profesní nečinnost během posledních šestnácti let a na skutečnost, že nikdy nepůsobila v bankovním sektoru.

280 Je tedy třeba zamítnout druhou výtku žalobkyně.

281 Vzhledem k tomu, že argumenty žalobkyně, jejichž cílem bylo zpochybnit posouzení ECB týkající se její odborné způsobilosti, byly odmítnuty, závěr ECB ohledně její pověsti zůstává platný bez ohledu na odpověď Tribunálu na její výtky týkající se kritéria bezúhonnosti. Pro účely řádného výkonu spravedlnosti však Tribunál považuje za vhodné posoudit kritérium týkající se bezúhonností žalobkyně.

282 V rámci třetí výtky žalobkyně zpochybňuje napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž uvádí, že nesplňuje kritérium bezúhonnosti. V tomto smyslu tvrdí, že přezkum její bezúhonnosti musí být proveden s ohledem na její chování v minulosti, a nikoli s ohledem na chování jejího manžela, a zpochybňuje závěr týkající se vlivu, který na ni měl manžel. Kritérium pověsti stanovené v článku 23 směrnice CRD IV je do německého práva provedeno § 2c odst. 1b první větou bodem 1 KWG (viz body 248 a 249 výše).

283 Podle bodu 10.10 společných obecných pokynů požadavky na bezúhonnost znamenají, mimo jiné, neexistenci „negativních záznamů“.

284 V odstavci 10.13 společných obecných pokynů jsou upřesněny faktory, které by měly být zvláště zohledněny, včetně odsouzení nebo trestního stíhání za trestný čin (konkrétně veškerá porušení zákonů upravujících bankovnictví, finančnictví, cenné papíry a pojišťovací činnost nebo týkajících se trhů s cennými papíry nebo cenných papírů nebo platebních nástrojů; veškeré

delikty související s nepoctivostí, podvodem nebo finanční kriminalitou, včetně praní peněz a financování terorismu, manipulace s trhem, zasvěceneckého obchodu, lichvy a korupce; ostatní trestné činy podle právních předpisů upravujících obchodní společnosti, konkurzní řízení, platební neschopnost nebo ochranu spotřebitele), všech příslušných zjištění z kontrol na místě i na dálku a ze šetření nebo donucovacích opatření do té míry, ve které se přímo či nepřímo vztahují na navrhovaného nabyvatele, veškerých donucovacích opatření ze strany jakýchkoli regulačních nebo profesních orgánů za nedodržení jakýchkoliv relevantních ustanovení a včetně veškerých dalších informací z důvěryhodných a spolehlivých zdrojů, které jsou v této souvislosti relevantní.

285 Odstavec 10.14 společných obecných pokynů upřesňuje, že příslušné orgány by neměly mít za to, že neexistence odsouzení nebo trestního stíhání, administrativního a donucovacího opatření představuje sama o sobě dostatečný důkaz o bezúhonnosti navrhovaného nabyvatele, zejména pokud podezření z protiprávního jednání přetrvává.

286 Ustanovení § 2c odst. 1b první věty bodu 1 KWG v tomto smyslu umožňuje zakázat nabytí kvalifikované účasti, pokud navrhovaný nabyvatel „nesplňuje z jiných důvodů [nikoli z důvodu nedůvěryhodnosti] požadavky nezbytné k zajištění řádného a obezřetného řízení instituce“.

287 Jak vyplývá z bodu 22 odůvodnění nařízení o jednotném mechanismu dohledu a z čl. 23 odst. 1 směrnice CRD IV, cílem posuzování pověsti akcionářů úvěrových institucí je zajištění řádného a obezřetného řízení těchto institucí, vhodnosti a finanční spolehlivosti vlastníků úvěrových institucí, a zajistit tak bezpečnost a odolnost finančního systému v rámci Unie a každého členského státu.

288 Je třeba rovněž zdůraznit, že jakékoli posouzení založené na článku 23 směrnice CRD IV je výhledové (obdobně viz rozsudek ze dne 7. prosince 2022, PNB Banka v. ECB, T-330/19, EU:T:2022:775, bod 114) a musí umožnit, aby nedocházelo k ohrožení odolnosti úvěrových institucí a obecněji finančního systému v rámci Unie a každého členského státu.

289 V tomto legislativním kontextu bod 10.21 společných obecných pokynů zdůrazňuje, že příslušný orgán může vzít v úvahu bezúhonnost a dobrou pověst jakékoli osoby spojené s navrhovaným nabyvatelem, což znamená každé osoby, která má nebo zřejmě má blízký příbuzenský nebo obchodní vztah s navrhovaným nabyvatelem. Nakonec z judikatury vyplývá, že směrnice CRD IV, jak byla provedena do německého práva, nevylučuje, že nedostatek dobré pověsti navrhovaného nabyvatele může vyplývat ze vztahů tohoto navrhovaného nabyvatele s třetí osobou. Není totiž vyloučeno, že výběr profesních nebo osobních vztahů navrhovaným nabyvatelem může vyvolat pochybnosti o jeho bezúhonnosti a mít negativní dopady na dosažení cíle řádného a obezřetného řízení dotyčné úvěrové instituce, jak nedávno rozhodl Tribunál [rozsudek ze dne 10. července 2024, PH a další v. ECB, T-323/22, EU:T:2024:460, body 325 a 326 (nezveřejněné)].

290 Právě s ohledem na tento právní rámec je třeba určit, zda se ECB dopustila nesprávného právního posouzení nebo zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu ve své analýze bezúhonnosti žalobkyně.

291 V projednávané věci z bodu 2.6 napadeného rozhodnutí vyplývá, že ECB po uvedení ustanovení, na kterých založila své posouzení, uvedla, že postupy ve věci kvalifikované účasti slouží k zajištění řádného řízení institucí a celkové finanční stability. Špatné řízení úvěrových institucí může vést k finanční nestabilitě a mít závažnější dopady na finanční trhy i mimo ně. S riziky spojenými s bankovními činnostmi je třeba zacházet obezřetně, a proto vyžadují vyšší standardy, pokud jde

o způsobilost kvalifikovaných akcionářů. Podle ECB je totiž cílem postupu ve věci kvalifikované účasti zajistit, aby pouze vhodní akcionáři mohli vykonávat významný vliv na řízení banky, a že tedy musí být posuzováni s ohledem na příslušná kritéria. Umožnění nevhodné třetí osobě vykonávat vliv odůvodňuje závěr, podle něhož samotný navrhovaný nabyvatel nechce nebo nemůže vytvořit předpoklady pro řádné a obezřetné řízení cílové společnosti.

292 ECB v bodě 2.7 napadeného rozhodnutí rovněž připomíná, že posouzení pověsti navrhovaného nabyvatele je hodnocením *ex ante* a nutně zahrnuje předpověď budoucího chování navrhovaného nabyvatele. Skutkové okolnosti musí naznačovat abstraktní riziko, tj. pravděpodobnost předpokládaného porušení.

293 Na základě těchto úvah ECB v bodě 2.8 napadeného rozhodnutí uvedla, zaprvé že manžel žalobkyně byl v roce 2019 znovu posouzen ze strany BaFin, a proto má ECB velmi vážné pochybnosti o jeho pověsti, zadruhé že se jeví, že je žalobkyně na svém manželovi finančně závislá, zatřetí že žalobkyně nemá žádné zkušenosti v bankovnictví a začtvrté že žalobkyně otevřeně přiznala, že se rovněž radí se svým manželem, s nímž tvoří stranu dohody o společném postupu. ECB z toho vyvozuje, že existují vážné pochybnosti o tom, že by po navrhovaném nabytí měl manžel žalobkyně, který nepožívá dobré pověsti, prostřednictvím žalobkyně podstatný vliv na cílovou společnost.

294 V první řadě žalobkyně tvrdí, že pro posouzení kritéria bezúhonnosti je třeba zohlednit chování navrhovaného nabyvatele v minulosti. Rodinný vztah s osobou, jejíž pověst je zpochybňována, nestačí k odůvodnění použití opatření nezávisle na osobním chování dotyčné osoby. ECB přijala napadené rozhodnutí pouze s přihlédnutím k pověsti manžela žalobkyně, aniž se snažila o její individuální posouzení.

295 Žalobkyně odmítá analýzu ECB, podle které je finančně závislá na svém manželovi, neboť je taková analýza chybná. Konzultace s manželem neznamenají, že žalobkyně nemůže přijímat rozhodnutí nezávisle v souladu se zákonem a morálními zásadami. Žalobkyně má za to, že ECB rovněž neprávem nezohlednila přání jejího manžela odejít do důchodu ani její vůli jednat nezávisle.

296 Pokud jde o argumenty žalobkyně týkající se možnosti zohlednit pověst jejího manžela, je třeba konstatovat, že na základě společných pokynů a judikatury citované v bodě 289 výše může ECB při posuzování pověsti navrhovaného nabyvatele zohlednit bezúhonnost a pověst osoby, která má s tímto nabyvatelem blízký příbuzenský vztah, jako je v projednávané věci manžel žalobkyně.

297 Z toho vyplývá, že analýza pověsti manžela žalobkyně může být součástí posouzení bezúhonnosti žalobkyně. Argumenty žalobkyně směřující k prokázání opaku tedy musí být odmítnuty.

298 Pokud jde o argumenty žalobkyně směřující k prokázání, že manželský svazek, který ji pojí s jejím manželem, neznamená, že by na ni měl manžel vliv, je třeba zdůraznit následující.

299 Zaprvé blízký příbuzenský vztah je výslovně uveden ve společných obecných pokynech v bodě 10.21 jako prvek, který lze použít k vymezení osob, jejichž bezúhonnost a pověst jsou při posuzování navrhovaného nabyvatele zohledňovány.

300 Žalobkyně přitom tento vztah nepopírá a netvrdí, že nepředstavuje blízký vztah ve smyslu společných obecných pokynů.

301 Zadruhé ECB vycházela z okolností, které se neomezují pouze na manželský svazek mezi žalobkyní a jejím manželem.

302 Bod 2.10 napadeného rozhodnutí zdůrazňuje, že žalobkyně by měla nabýt pouze 0,01 % kapitálu společnosti MWB 1, a proto se nebude podílet na jejím obchodním úspěchu. Manžel žalobkyně, který drží 12,49 % kapitálu společnosti MWB 1 a má požívací právo k 87,5 % účasti společnosti FMWV ve společnosti MWB 1, obdrží případné rozdělované zisky. Z téhož bodu vyplývá, že žalobkyně nemá pravidelné příjmy. Kromě peněžních prostředků z prodeje nemovitosti pochází velká část jejího čistého jmění z účasti financované společností, jejímž generálním ředitelem je její manžel.

303 ECB má za to, že tato finanční vazba ve spojení s neexistencí pravidelných příjmů žalobkyně naznačuje, že žalobkyně je finančně závislá na svém manželovi. Dodává, že nic nenasvědčuje tomu, že by se finanční situace žalobkyně mohla v budoucnu změnit, pokud by bylo například nezbytné další navýšení kapitálu. Nakonec dodává, že lze předpokládat, že osoba, která poskytuje finanční prostředky, bude rovněž usilovat o zachování vlivu na rozhodnutí přijatá v souvislosti s touto investicí. Podle ECB tyto důvody vzbuzují vážné pochybnosti o tom, že se manžel žalobkyně nebude snažit ji ovlivnit v tom, jak vykonávat svá hlasovací práva.

304 V bodě 2.11 napadeného rozhodnutí ECB uvádí, že žalobkyně oznámila svůj záměr zohlednit rady svého manžela. Zdůrazňuje rovněž, že žalobkyně, ačkoli má vzdělání, během posledních šestnácti let nepracovala, nemá žádné zkušenosti z bankovnictví a ani se dříve nezapojovala do řízení cílové společnosti nebo do jejího akcionářského vlastnictví. A konečně má za to, že manžel žalobkyně se bude snažit ovlivnit žalobkyni při jednáních v rámci dohody o společném postupu, kterou měla žalobkyně zahrnout do navrhovaného nabytí s ohledem na jeho přetrvávající zájmy v cílové společnosti a na nedostatek zkušeností žalobkyně v oblasti bankovnictví.

305 V bodě 2.12 napadeného rozhodnutí má ECB za to, že ani existence zástupců nevede k odlišnému závěru. Ti vykonávají hlasovací práva ve Warburg Gruppe na smluvním základě, ale nejsou právními ani hospodářskými vlastníky dotčených akcií. Právním a hospodářským vlastníkem těchto akcií zůstává společnost MWB 1, která bude kontrolována žalobkyní. Kromě toho ECB tvrdí, že jeden z těchto dvou zástupců byl manželem žalobkyně, kterému výlučně odpovídá, jmenován jediným generálním ředitelem společnosti MWB 1. Nezávislost tohoto zástupce na manželovi žalobkyně při výkonu hlasovacích práv společnosti MWB 1 ve Warburg Gruppe tedy není zaručena.

306 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že není závislá na svém manželovi, neboť disponuje osobním majetkem a může si snadno najít zaměstnání.

307 Je nutné konstatovat, že cílem těchto tvrzení je prokázat, že by byla schopna se sama uživit.

308 Cílem analýzy ECB uvedené v napadeném rozhodnutí je přitom prokázat, že by při dalším navýšení kapitálu cílové společnosti byla žalobkyně odkázána na svého manžela. Žalobkyně tuto analýzu nezpochybňuje.

309 Tyto argumenty je tudíž třeba odmítnout.

310 Žalobkyně dále tvrdí, že nebude žádat o rady pouze svého manžela a bude schopna činit samostatná rozhodnutí. ECB údajně zkreslila prohlášení, která učinila ve správní fázi řízení a která jsou uvedena v její replice, ohledně jejího záměru radit se se svým manželem.

311 Je nutné konstatovat, že žalobkyně nezpochybňuje skutečnosti uvedené ECB ani její závěry, když nejprve tvrdí, že rozhovory v rámci dohody o společném postupu nenaznačovaly „nepatřičný vliv“, dále že neexistují indicie, podle nichž nebude využívat společnost MWB 1 a svá hlasovací práva ve Warburg Gruppe v souladu se zákonem, obezřetnostními požadavky a morálními zásadami, a nakonec že její manžel má v úmyslu odejít do důchodu vzhledem ke svému pokročilému věku.

312 Prohlášení žalobkyně během správní fáze řízení rovněž nevyvracejí analýzu ECB, neboť z nich vyplývá, že žalobkyně nevyloučila možnost požádat svého manžela o radu, a pouze uvedla, že má v úmyslu vyslechnout i ostatní zúčastněné strany, aby si vytvořila názor.

313 Argument žalobkyně, podle kterého ECB zkreslila závěr BaFin, že nezávislost zástupců není zpochybněna, i kdyby byl opodstatněný, nemůže vyvrátit úvahy ECB týkající se vlivu manžela žalobkyně na ni samotnou. Každopádně, jak tvrdí ECB, jmenování těchto dvou zástupců nemusí být trvalé, zejména v případě, že by žalobkyně nabyla veškerou účast svého manžela ve společnosti MWB 1, jak má v úmyslu učinit.

314 Tyto argumenty žalobkyně je tudíž třeba odmítnout.

315 Ve druhé řadě žalobkyně tvrdí, že vážné pochybnosti ECB o pověsti jejího manžela nejsou relevantní, a dovolává se presumpce neviny, podle níž pouhé obvinění nemůže zpochybnit pověst navrhovaného nabyvatele. Posouzení špatné pověsti navrhovaného nabyvatele by mělo být založeno na konkrétních důkazech. ECB zohlednila pouhé trestní vyšetřování proti jejímu manželovi, které ostatně nevedlo k odsouzení.

316 Napadené rozhodnutí je kromě toho založeno na zastaralých informacích, které BaFin shromáždil v roce 2019, bez ohledu na obezřetnostní posouzení provedené BaFin v roce 2022.

317 V projednávané věci napadené rozhodnutí v bodě 2.8 uvádí, že BaFin v roce 2019 provedl nové posouzení manžela žalobkyně.

318 V bodě 1.7 napadeného rozhodnutí je vysvětleno, že v roce 2019 zahájil BaFin postup dohledu za účelem pozastavení hlasovacích práv manžela žalobkyně v cílové společnosti z důvodu jeho odpovědnosti za účast této společnosti na operacích „com/ex“ v letech 2007 až 2011. BaFin v rámci svého průběžného dohledu posoudil zapojení manžela žalobkyně a A v údajné účasti cílové společnosti na uvedených operacích. BaFin měl za to, že posledně uvedení mají špatnou pověst, a v roce 2019 připravil opatření v oblasti dohledu, jejichž cílem bylo odejmout jim mandáty zasedat v dozorčí radě cílové společnosti a omezit jejich vliv na tuto společnost, zejména pozastavením jejich hlasovacích práv ve Warburg Gruppe, která byla svěřena zástupcům. V průběhu slyšení manžel žalobkyně a A souhlasili s tím, že dobrovolně odstoupí ze svých funkcí člena dozorčí rady cílové společnosti, a jmenovali zástupce pro výkon svých hlasovacích práv ve Warburg Gruppe. BaFin měl za to, že jmenování těchto zástupců postačuje k omezení vlivu těchto dvou hlavních nepřímých akcionářů cílové společnosti, a nepokračoval v provádění výše uvedených opatření v oblasti dohledu.

319 V bodě 1.8 napadeného rozhodnutí je rovněž uvedeno, že rozhodnutí SREP z roku 2021 přijaté BaFin stanovilo, že nepřímí vlastníci cílové společnosti nebyli vhodní a že i přes jmenování zástupců nadále vykonávali vliv na cílovou společnost. Kromě toho bylo v rámci tohoto posouzení shledáno, že existují skutečnosti odůvodňující předpoklad, že začlenění cílové společnosti do

skupiny podniků propojených s manželem žalobkyně a s A bránilo v minulosti účinnému dohledu, přičemž byly zmíněny střety zájmů, podezřelé činnosti v rámci skupiny, jakož i riziko možného spojení podniků.

320 Z analýzy napadeného rozhodnutí vyplývá, že ECB zohlednila relevantní skutkové okolnosti s ohledem na čl. 23 odst. 1 směrnice CRD IV, § 2c odst. 1b první větu bod 1 KWG a společné obecné pokyny. Napadené rozhodnutí totiž uvádí „negativní záznamy“ týkající se manžela žalobkyně ve smyslu bodu 10.10 uvedených pokynů.

321 Argumenty žalobkyně nemohou toto posouzení ECB zpochybnit.

322 Zaprvé se žalobkyně dovolává presumpce neviny a tvrdí, že pouhé trestní vyšetřování, které nevedlo k odsouzení, nemůže stačit k tomu, aby bylo možné mít za to, že její manžel nebyl bezúhonný.

323 Jak přitom tvrdí ECB, napadené rozhodnutí není založeno pouze na trestním vyšetřování vedeném proti manželovi žalobkyně.

324 Dále z bodu 10.14 společných obecných pokynů vyplývá, že příslušné orgány by neměly mít za to, že neexistence odsouzení nebo trestního stíhání, nebo administrativního a donucovacího opatření představuje sama o sobě dostatečný důkaz o bezúhonnosti navrhovaného nabyvatele.

325 Nakonec nelze mít za to, že ECB porušila presumpci neviny manžela žalobkyně, neboť neprohlásila jeho vinu v rámci trestního stíhání a dále nezaložila posouzení na případné vině tohoto manžela za trestný čin.

326 Tyto argumenty žalobkyně je tudíž třeba odmítnout.

327 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je založeno na zastaralých informacích, které BaFin shromáždil v roce 2019, bez ohledu na skutečnost, že její manžel odpověděl na obavy BaFin a přál si předat cílovou společnost svým dětem a své ženě. Žalobkyně zpochybňuje skutečnost, že ECB nezohlednila kroky uskutečněné jejím manželem v zájmu cílové společnosti. A konečně poukazuje na to, že ECB nezohlednila obezřetnostní posouzení provedené BaFin v roce 2022, které neprokázalo, že její manžel mohl přímo ovlivnit zástupce nebo porušit závazek neudělit jim pokyny, jak hlasovat.

328 Je nutné konstatovat, že žalobkyně argumenty uvedenými v bodě 327 výše nezpochybňuje skutkové okolnosti zohledněné ECB, ale uvádí nové skutečnosti, které by mohly nasvědčovat tomu, že její manžel již nemá špatnou pověst. Bod 10.10 společných obecných pokynů přitom uvádí, že ECB musí vzít v úvahu existenci „negativních záznamů“. Musí provést celkovou analýzu chování dotyčné osoby, přičemž existence nových okolností nebo jednání, které by svědčily o vůli dotyčné osoby obnovit svou pověst, nutně neznamená, že ECB musí dospět k závěru, že tato osoba je ve skutečnosti bezúhonná.

329 Kromě toho skutečnosti uvedené žalobkyní v rámci této argumentace nemohou zpochybnit skutečnosti, které ECB zohlednila v rámci svého přezkumu. Návrh rozhodnutí BaFin ze dne 4. dubna 2023 navíc bez dalšího upřesnění odkazuje na obezřetnostní posouzení provedené v roce 2022. V tomto ohledu je třeba připomenout, že rozhodnutí SREP z roku 2022 bylo přijato

po přijetí napadeného rozhodnutí, takže nemůže být zohledněno při posuzování legality tohoto napadeného rozhodnutí. V každém případě BaFin tvrdí, že špatná pověst manžela žalobkyně se stále předpokládá.

330 Argumentace žalobkyně tedy nepostačuje k prokázání, že se napadené rozhodnutí zakládá na věcně nesprávných skutkových zjištěních nebo že je stiženo nesprávným právním posouzením nebo zjevně nesprávným posouzením skutkového stavu.

331 Z toho vyplývá, že je třeba tuto argumentaci žalobkyně odmítnout.

332 V důsledku toho musí být první část pátého žalobního důvodu týkající se bezúhonnosti žalobkyně rovněž zamítnuta.

333 Je třeba připomenout, že příslušný orgán může vyjádřit nesouhlas s navrhovaným nabytím, pokud je to na základě jednoho kritéria nebo několika kritérií stanovených v čl. 23 odst. 1 směrnice CRD IV důvodné.

334 Vzhledem k tomu, že je tedy prokázáno, že navrhované nabytí může být zakázáno s ohledem na kritérium pověsti, jak vyplývá z analýzy první části pátého žalobního důvodu, nemusí být ostatní části tohoto žalobního důvodu, které se týkají ostatních hodnoticích kritérií uvedených ECB v napadeném rozhodnutí, Tribunálem zkoumány.

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení Listiny

335 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí několikrát porušilo Listinu.

336 Zaprvé napadené rozhodnutí tím, že konstatovalo nedostatek dobré pověsti žalobkyně pouze na základě jejího manželství a skutečnosti, že je zcela závislá na svém manželovi, porušilo článek 7 (týkající se respektování soukromého a rodinného života), článek 9 (týkající se práva uzavřít manželství a práva založit rodinu) a článek 33 (týkající se rodinného a pracovního života) Listiny. Dále tím, že napadené rozhodnutí nezohlednilo cíle sledované žalobkyní při navrhovaném nabytí a je založeno na předsudcích, porušilo rovněž článek 21 (týkající se zákazu diskriminace) Listiny. Kromě toho ECB tím, že dospěla k závěru, že manžel žalobkyně nemá dobrou pověst, což má za následek to, že sama žalobkyně nemá dobrou pověst, porušila článek 48 (týkající se presumpce neviny a práva na obhajobu) Listiny. Nakonec napadené rozhodnutí tím, že vedlo k převodu cílové společnosti mimo rodinu Warburgových, s výjimkou případu, kdy by manžel žalobkyně zemřel, porušilo článek 17 (týkající se práva na vlastnictví) Listiny.

337 ECB jakékoliv porušení Listiny zpochybňuje.

338 Pokud jde o údajné porušení článku 21 Listiny, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury podle čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, který se na řízení před Tribunálem použije na základě čl. 53 prvního pododstavce téhož statutu, jakož i čl. 76 písm. d) jednacího řádu, musí žaloba obsahovat předmět sporu, dovolávané žalobní důvody a argumenty, jakož i stručný popis uvedených žalobních důvodů. Tyto údaje musí být dostatečně jasné a přesné pro to, aby umožnily žalovanému připravit si obranu a Tribunálu rozhodnout o žalobě případně i bez dalších informací. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je třeba pro to, aby byla žaloba přípustná, aby hlavní skutkové a právní okolnosti,

na kterých je založena, vyplývaly uceleně a srozumitelně z textu samotné žaloby (viz usnesení ze dne 17. listopadu 2020, González Calvet v. SRB, T-257/20, nezveřejněné, EU:T:2020:541, bod 9 a citovaná judikatura).

339 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je založeno na předsudcích, které kvalifikuje jako „zjevné“ a které ji diskriminovaly. Neupřesňuje tedy, v čem spočívají tyto předsudky ani na jakém kritériu je založena diskriminace, za jejíž oběť se považuje z hlediska článku 21 Listiny.

340 Námitka nepřípustnosti vycházející z čl. 76 písm. d) jednacího řádu vznesená ECB je tudíž opodstatněná a část vycházející z porušení článku 21 Listiny musí být zamítnuta.

341 Pokud jde o údajné porušení článků 7, 9 a 33 Listiny, žalobkyně tvrdí, že ECB vycházela výlučně z jejího rodinného vztahu k jejímu manželovi, aby dospěla k závěru, že nesplňuje kritérium pověsti. Ve fázi repliky dodává, že ECB měla za to, že je podřízena autoritě svého manžela z důvodu jejího postavení ženy na základě předsudků.

342 Je nutné konstatovat, že tvrzení žalobkyně jsou neopodstatněná s ohledem na skutečnosti, které ECB zohlednila při analýze kritéria pověsti.

343 ECB totiž dospěla k závěru, že žalobkyně nemá požadovanou odbornou způsobilost nezávisle na manželském svazku, který ji pojí s jejím manželem, jak vyplývá z bodů 270 až 280 výše. ECB dále uvádí, že manžel žalobkyně bude s ohledem na zvláštní okolnosti projednávané věci schopen ovlivnit její rozhodnutí, jak vyplývá z bodů 301 až 304 výše.

344 Žalobkyně tedy neprokázala, že napadené rozhodnutí vedlo k porušení článků 7, 9 a 33 Listiny.

345 Pokud jde o argumenty žalobkyně, podle kterých ECB porušila presumpci neviny a právo jejího manžela na obhajobu, které jsou chráněny článkem 48 Listiny, je třeba připomenout, že porušení subjektivního práva se může dovolávat pouze osoba, jejíž právo bylo údajně porušeno, nikoli však prostřednictvím třetích osob [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. března 2023, Jushi Egypt for Fiberglass Industry v. Komise, T-540/20, EU:T:2023:91, bod 35 (nezveřejněný) a citovaná judikatura].

346 Vzhledem k tomu, že presumpce neviny a právo na obhajobu představují subjektivní práva, není žalobkyně oprávněna dovolávat se porušení těchto práv ve vztahu ke svému manželovi, který sám není účastníkem řízení.

347 V každém případě z přezkumu pátého žalobního důvodu vyplývá, že ECB zohlednila vlastní situaci žalobkyně, a zejména její odbornou způsobilost, aby vyjádřila nesouhlas s navrhovaným nabytím.

348 Porušení presumpce neviny a práva na obhajobu tvrzeného žalobkyní musí být tedy zamítnuto.

349 Pokud jde o argumenty žalobkyně, podle kterých napadené rozhodnutí nutí rodinu Warburgových vzdát se cílové společnosti a brání jejímu předání další generaci, přestože se jedná o společnost dlouhodobě spjatou s touto rodinou, což představuje porušení článku 17 Listiny, je třeba uvést, že právo na vlastnictví je subjektivním právem. V projednávané věci je tímto právem, kterého se dovolává žalobkyně, právo jejího manžela, který není účastníkem řízení. V souladu s judikaturou připomenutou v bodě 345 výše tedy žalobkyně není oprávněna dovolávat se porušení článku 17 Listiny.

350 V každém případě je třeba uvést, že čl. 17 odstavec 1 Listiny stanoví, že každý má právo vlastnit zákonně nabytý majetek, užívat jej, nakládat s ním a odkazovat jej.

351 Je rovněž třeba připomenout, že právo na vlastnictví zaručené čl. 17 odst. 1 Listiny není právem absolutním a jeho výkon může být předmětem omezení odůvodněných cíli obecného zájmu, které Unie sleduje (viz rozsudek ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 69 a citovaná judikatura).

352 Jak tedy vyplývá z čl. 52 odst. 1 Listiny, výkon práva na vlastnictví lze omezit za podmínky, že tato omezení skutečně odpovídají sledovaným cílům obecného zájmu a nepředstavují vzhledem ke sledovanému cíli nepřiměřený a neúnosný zásah, jímž by byla dotčena samotná podstata takto zaručeného práva (viz rozsudek ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 70 a citovaná judikatura).

353 V tomto ohledu je třeba uvést, že kontrola kvalifikovaných účastí odpovídá cíli obecného zájmu sledovanému Unií, a sice cíli přispívat k ochraně stability bankovního systému Unie, jak vyplývá z bodů 192 a 287 výše.

354 V projednávaném případě napadené rozhodnutí vyjadřuje nesouhlas s navrhovaným nabytím s ohledem na skutečnost, že žalobkyně nesplňuje ani jedno z hodnoticích kritérií uvedených v článku 23 směrnice CRD IV a v § 2c odst. 1b první větě bodu 1 KWG.

355 S ohledem na cíl spočívající v zajištění stability bankovního systému v Unii a vzhledem ke skutečnosti, že navrhované nabytí neumožňuje zajistit řádné a obezřetné řízení cílové společnosti, nepředstavuje napadené rozhodnutí nepřiměřený a neúnosný zásah, jímž by byla ohrožena samotná podstata práva na vlastnictví, kterého se dovolává žalobkyně. V důsledku toho ho nelze považovat za neodůvodněné omezení tohoto práva (obdobně viz rozsudek ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, body 71 až 74).

356 S ohledem na tyto skutečnosti je třeba odmítnout argumenty žalobkyně vycházející z údajného porušení čl. 17 odst. 1 Listiny.

357 Ze všeho výše uvedeného plyne, že je třeba šestý žalobní důvod zamítnout v plném rozsahu.

K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady proporcionality

358 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí porušilo zásadu proporcionality, která je základní zásadou unijního práva zakotvenou v čl. 5 odst. 4 SFEU.

359 Žalobkyně má za to, že ECB nesprávně neurčila škody, které by mohly vzniknout v důsledku navrhovaného nabytí, ani neprovedla zvážení těchto škod se závažnými pochybnostmi, které měla.

360 Žalobkyně rovněž tvrdí, že ECB nezamýšlela přijmout méně omezující opatření než zákaz navrhovaného nabytí, ačkoli na základě § 2c odst. 1b třetí věty KWG tak učinit mohla. Domnívá se, že by bylo vhodnější povolit navrhované nabytí s tím, že by toto povolení bylo spojeno s obezřetnostními opatřeními ve vztahu k cílové společnosti.

361 Žalobkyně rovněž tvrdí, že ECB neuplatnila vhodný a přiměřený standard pro posuzování, když nesprávně konstatovala, že nabude většinovou účast v cílové společnosti. BaFin a ECB tak nebyly oprávněny požadovat po žalobkyni, aby jim předložila podnikatelský plán nebo dodatečný plán v případě nedostatku kapitálu. ECB rovněž nemohla provést striktní posouzení finančního zdraví žalobkyně.

362 Žalobkyně nakonec tvrdí, že se ECB dopustila zneužití pravomoci tím, že donutila rodinu Warburgových k prodeji cílové společnosti z důvodu podezření z daňového podvodu údajně spáchaného jejím manželem, jenž z tohoto důvodu ztratil dobrou pověst.

363 ECB odmítá tvrzení žalobkyně.

364 Zásada proporcionality vyžaduje, aby akty unijních orgánů nepřekračovaly meze toho, co je vhodné a nezbytné k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou, a pokud se nabízí volba mezi více vhodnými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a způsobené nepříznivé následky nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (rozsudek ze dne 29. července 2024, Koiviston Auto Helsinki v. Komise, C-697/22 P, EU:C:2024:641, bod 77).

365 Posouzení přiměřenosti opatření je třeba skloubit s dodržováním prostoru pro uvážení případně přiznanému unijním orgánům při jeho přijímání (viz rozsudek ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, bod 53 a citovaná judikatura). Jak je upřesněno v bodech 192 a 193 výše, ECB má široký prostor pro uvážení. Tuto okolnost je tedy třeba zohlednit v rámci posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí.

366 V projednávané věci obsahuje bod 2.16 napadeného rozhodnutí analýzu proporcionality. Tento bod nejprve uvádí cíle sledované kontrolou kvalifikovaných účastí, a sice přispívat k ochraně stability bankovního systému tím, že zajišťuje, aby pouze zdravé a řádně fungující úvěrové instituce působily v zájmu ochrany vkladatelů a ochrany uvedených úvěrových institucí před škodlivým vlivem jakéhokoli budoucího kvalifikovaného akcionáře, který by mohl narušit dodržování pravidel. Tentýž bod dále uvádí, že žalobkyně nesplňuje kritéria uvedená v § 2c odst. 1b KWG.

367 ECB mimo jiné v bodě 2.16 napadeného rozhodnutí dodává, že otázka, zda jiná operace může umožnit dosažení cíle navrhovaného nabytí, tedy zachovat cílovou společnost v rodině Warburgových, překračuje rámec posuzované operace.

368 Je totiž na žalobkyni, aby rozptýlila pochybnosti vyjádřené ECB během lhůty pro posouzení, případně změnou navrhované operace. Je však nesporné, že žalobkyně nenavrhla alternativu k navrhované operaci.

369 ECB konečně v bodě 2.16 napadeného rozhodnutí odmítá jediný návrh formulovaný žalobkyní během lhůty pro posouzení. Tento návrh spočíval v tom, že by žalobkyně vykonávala svá hlasovací práva ve Warburg Gruppe společně s jedním ze zástupců společnosti MWB 1 po dobu jednoho roku.

370 ECB má však zaprvé za to, že BaFin hodlal zachovat jmenování dvou zástupců pověřených výkonem hlasovacích práv společnosti MWB 1 ve Warburg Gruppe, a to i po navrhovaném nabytí. Tato okolnost tedy brání tomu, aby žalobkyně mohla vykonávat svá hlasovací práva, samostatně nebo společně se zástupcem, ve Warburg Gruppe. Zadruhé má ECB za to, že výkon

hlasovacích práv společnosti MWB 1 ve Warburg Gruppe ze strany zástupců není trvalým řešením. Zatřetí ECB uvádí, že má vážné pochybnosti o nezávislosti jednoho ze dvou zástupců z důvodů uvedených v bodě 2.12 napadeného rozhodnutí.

371 ECB přitom vzala v úvahu návrh žalobkyně, ale nesouhlasila s ním, jelikož jej považovala za nevhodný. Žalobkyni se tedy nepodařilo vyvrátit pochybnosti vyjádřené ECB během lhůty pro posouzení změnou navrhované operace.

372 Žalobkyně však tvrdí, že ECB mohla navrhované nabytí povolit a následně vůči cílové společnosti přijmout vhodná opatření v oblasti dohledu. Tento argument je nicméně irelevantní.

373 Žalobkyně neuvádí žádné ustanovení unijního nebo vnitrostátního práva, které by ECB umožňovalo přijmout rozhodnutí o podmíněném povolení (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 25. června 2015, CO Sociedad de Gestión y Participación a další, C-18/14, EU:C:2015:419, body 34, 37, 38 a 46).

374 Dále, jak tvrdí ECB, povolení navrhovaného nabytí s výhradou přijetí následných obezřetnostních opatření je v rozporu zejména s preventivními cíli, které sleduje kontrola kvalifikovaných účastí a které jsou připomenuty zejména v bodě 248 výše.

375 Nakonec má žalobkyně za to, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené v rozsahu, v němž ECB uplatnila „nesprávný standard pro posouzení“, když konstatovala, že mohla mít rozhodující vliv na cílové společnosti.

376 Jak však bylo uvedeno v rámci přezkumu čtvrtého žalobního důvodu, ECB nezohlednila věcně nesprávná skutková zjištění ani se nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když dospěla k závěru, že žalobkyně po navrhovaném nabytí získá kontrolu nad cílovou společností.

377 Z výše uvedených úvah vyplývá, že sedmý žalobní důvod musí být zamítnut.

378 Vzhledem k tomu, že všechny žalobní důvody uplatněné žalobkyní byly zamítnuty, žaloba musí být zamítnuta.

K nákladům řízení

379 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

380 Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměla ve věci úspěch a ECB požadovala náhradu nákladů řízení, je důvodné rozhodnout, že žalobkyně ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené ECB.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) **Žaloba se zamítá.**

2) **YH ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou centrální bankou (ECB).**

da Silva Passos Półtorak Reine

Pynnä Cassagnabère

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 19. listopadu 2025.

Podpisy